

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1917

1. szám - 1917 október 1
"URAM, TANITS IMÁDKOZNI!" - 2
2. szám - 1917 november 1
A GONDOLAT A JELLEMFEJLESZTÉS ALAPJA - 10
3. szám - 1917 december 1
A KRISZTUSI INDULAT - 18

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szorongatások tanácsokban való megfigyatozásnak miatta, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszintelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerekiségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyok az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak megfigyatozására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettekes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásádj mindenekért.
„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Es. 21: 11, 12.)

„Uram, taníts imádkozni!”

„Szüntelen imádkozzatok; mindenért hálát adjatok.” (I. Thess. 5: 17, 18.)

Eleinte, a midőn még összhangban volt Ádám Istennel, az Írás szerint Istennel szövetségi kötelékben állott. De azt is mondja az Írás, hogy Ádám megrontotta e szövetségi viszonyt (Hos. 6: 7.), bűnös lett. Gyermekei — az átöröklés folytán — szintén bűnösöknek születtek; az Istennel való szövetségi viszonyon kívül. Isten mindazáltal érintkezett közülök némelyekkel, kiknek legalább némileg volt hite és vágya összhangba jutni Övele. Ádám második fia Abel egy volt ezek közül. Állati áldozattal közlekedett Istenhez és el is fogadtatott. Hite által Enokh és Noé szintén Isten társaságába jutott, dacára, hogy törvény szerint az Ádámot sújtó ítélet alatt voltak, mivel még nem volt megfizetve a váltásádj.

Isten később Ábrahámmal kötött szövetségi viszonyt nagy hite és engedelmesége folytán, majd fiával Izsákkal, még később pedig unokájával Jákobbal. Végül a Sinai hegynél szövetséget kötött Jákob nemzedékével. Isten Jákob nevét Izrael névre változtatta, mely azt jelenti, hogy: „Isten fejedelme (harcosa).” (I. Móz. 32: 24–30.) Eképen Izrael népe Jákob egész nemzedéke Isten népe gyanánt lett elfogadva és tekintve úgy mintha bűn nélküliek lettek volna. Előjük volt imában Istenhez járulhatni. Azért Izrael népének bűnei évről-évre csak jelképileg volt eltörülve. A bikák és bakok vére valóban nem törülhetette el azt és így a zsidók, csak mint szolgálók voltak vonatkozásban Istennel.

A pogányok teljesen Isten nélküliek voltak. Nem volt joguk az imához. Így nyomozva a dolgot, eljutunk az Evangéliumi Korszak kezdetén Kornéliusig. Azt olvasuk felőle, hogy kegyes és istenfélő ember volt, sok alamizsnát osztott a népnek és szüntelen imádkozott. De könyörgései csak Jézus halála után voltak elfogadhatók. Jézus halála ugyan még nem hozta szövetségi viszonyba Kornéliust Istennel, de mihelyt betelt a zsidó kegyelmi idő előképleti het-

ven hete, elérkezett a szabott idő, hogy az örömmizenet kihasson a pogányokhoz is. Isten csak akkor volt kész elfogadni Őt. Angyal küldetett hozzá az Ur emez izenetével „Kornélius alamizsnáid és könyörgéseid felhatoltak Istenhez megemlékezésül.” Kornélius alamizsnái és könyörgései, mint tömjén-illat hatolt az Urhoz.

Hát ezt megelőzően nem fogadta-e el Isten ez áldozatokat? Nem! Tudott ugyan róla, de el nem fogadta azokat. Isten abbéli eljárása, hogy az áldozatokat az evangéliumi korszakot megelőzően elfogadjon korlátolt volt — előképletes módszerű, bizonyos általa határozott módozat. Az áldozatok elfogadása a jelen korszakban Szószóló, a jövőben pedig közbenjáró által történik. Azt mondja Jézus: „Senki nem jöhet az Atyához, csak Én általam”. Még a szabott idő elérkeztevel sem közeledhetett Kornélius Istenhez, csak mikor tudtul adott nékie, hogy mit kell cselekednie.

Az igazság megismerése szükséges.

Kornéliusnak Isten angyala ezt mondta: „Küldj embereket Joppéba és hívadd magadhoz Simont, ki Péternek nevezetik. Ő szólni fog hozzád olyan igéket, melyek által megtartatol te és egész házádnépe.” (Csel. 11: 13–14.) Az ige meghallgatása feltétlenül szükséges volt Kornéliusnak, hogy megszabadulhasson a pogányság bilincseiből és Istennel szövetségi viszonyba jöheszen. Kornélius engedelmeskedett és elküldött Simon Péter után, ki megadta a szükséges oktatást arra nézve, hogy hogyan lehet Istenhez közeledni Jézus által. Mi is ha Krisztus által nem jöttünk volna Istenhez, könyörgéseink csak úgy volnának fogadva, mint voltak a Kornéliuséi.

Péter által a Kornéliushoz intézett ígék azon téma feltárását szolgálták, hogy Isten gondoskodott bűnázdozatról — Jézus mindenkiért megkötölte a halált. És hogy Isten, mielőtt a világhoz fordulna kegyelmé-

vel, kiválaszt egy kicsiny sereget, hogy egyesüljön Krisztussal a világ megáldására. Kornélius hallván az örömmizenetet, elhitte azt szívéből, valamint azok is, kik vele voltak. Kétségkívül hallotta beszélni Jézust is, de csak most értette meg a dolog mibenlétét, jóllehet hosszú időn keresztül helyes szívállapotban volt — bűjtölt és imádkozott rendesen. Mindazáltal Isten nem fogadta el Jézus nélkül. Krisztust szószólójává kellett tennie.

Hogyan lesz Jézus szószólónkká?

Mit jelent: „Megnyerni Jézust Szószóló gyanánt?” Jelenti, hogy először őt el kell ismernünk a bűn és a halálbüntetés váltásádjául. Azután ezt jelenti: Valaki ha Utánam akar jönni, tagadja meg magát; vegye fel keresztyét és úgy kövessen engemet. „Valaki, ha csak azt hiszi, hogy Jézus meghalt, hogy valóban szent volt stb. stb., az még nem lehet Jézus tanítványa. „Az ördög is hiszi és fél tőle.” Csak úgy igazulunk meg az életre, ha elfogadjuk az Urat feltételeivel együtt. Akkor szószólónkká lesz.

Könyörgéseire nem várhat választ más, csak aki teljes önfeláldozás által lett Krisztus tanítványává. „Aki Ő általa jó az Atyához, semmi esetre sem lesz elutasítva.” (Ján. 6: 37.) E szabály csak egy kivételt tűr meg, és e kivételt a kiskorúak azon osztálya képezi, kik még igen fiatalok arra, hogy felelősek lehetnének, vagy némi felfogásuk volna e dolgok fölől. Ezek oly gyermekek, kiknek szülője — egyik vagy a másik fél — Krisztus követője. A felelősséggel párosult korúság 12 és 15 év között váltakozik. Némelyeknél még később. De bárki is, ha öntudatra ébred és tetteiért felelős viszonyra, és magát mégsem szenteli az Urnak, az olyan egyén elveszti az előjogot, hogy imái meghallgatásra találjanak. Így tehát egy kiskorú gyermek, kinek atya vagy anyja felszentelt, választ várhat Istentől kéréseire.

Az Ur nem akadályoz meg senkit térdei meghajtásában. A nomád népek isgya-

korolják magukat ebben állandóan, de könyörgésük mégsem hat fel Istenhez. Egykor a zsidók kivételt képeztek e dologban, mert ők előképleti nép voltak. Ám ez eljárás ideiglenes volt, és már elmúlt. Nemsokára azonban ismét joguk lesz az imához a nagy Közvetítő által s ez előjogot illetőleg az egész világ hozzájuk fog csatlakozni. Jézus nem lesz szószóló a világért. E módszer csak a jelen korszak választottaira van vonatkozásban.

Életünk legyen ima.

Az ima az emberi elmének természetes ösztöne Teremtője iránt. Még a pogányok is vágnak imádkozni. Félelem és reménységtől ösztönözve egy nálunknál nagyobb hatalomnál igyekeznek oltalmat keresni. Egyedül Isten népe bir azon jogosultsággal, hogy a kegyelem trónjához járuljon, mivel ismeri Isten hatalmát, bölcsességét és szeretetét és eleget tett a választ várható könyörgést megelőző követelményeknek.

Tapasztaltuk-e, hogy mily nagy áldás Istenhez járulhatni — birni azon tudattal, hogy a nagy világegyetem hatalmas Uralkodója hozzánk hajlja füleit? Ugy-e ismeretes, hogy a földi királyok és császárok részéről is milyen nehéz dolog audienciát nyerni? És hogy csak magas állású emberekkel sem könnyű kihallgattatást elérni. A mindenható Isten mégis talált módot arra, hogy népe Eléje járulhasson és Eléje terjeszthesse kéréseit.

A megrögzött bűnös nem léphet Isten elé. De bölcsességéből Isten úgy intézte, hogy a bűnös megszabadulhat bűneitől és imában azután Eléje járulhat. A zsidók hoztak előképleti áldozatokat, volt hasonszerű kiengesztelési napjuk is, nyerték a bűn előképleti bocsánatát. De nekünk bűneink bocsánata valóságos a Krisztus áldozati érdeme árán és kedvesekké tesz Atyánknál. Előtte kedves, hogy gyermekei Eléje járulnak imáikkal. Nekünk pedig áldásos előjogunk hódolni Előtte Zsolozsmákban és dicséreteken. Amen.

Ítékezés.

(A VI-ik kötetből.)

„Ne ítéljetek, hogy ti is ne ítéltessetek! Ahogyan mérték, úgy méretik néktek.”

Máté 7: 1—20.

A választottak egyedüli bírāja, vagy megítélője az Atya és a Fiu; utóbbi, mint az Atya képviselője, a kinek adatott minden hatalom. Ján. 5: 22—27. Az ujteremtények egymás fölött nem ítélőbírák, és pedig két okból nem: 1. Mivel a

mindent kormányozó szeretet isteni törvényét csak kevesen bírják és tudják teljesen felfogni. 2. Mivel saját szívüket is csak nagyon kevesen ismerik alaposan, némelyek igen enyhén, mások pedig túl szigorúan ítélik azt meg.

Azért bölcsen tesszük, ha minden igyekezetünkben vonakodunk mások szíve felett ítéletet mondani, mely szíveknek indító okait mondhatni nem is ismerjük. Az Ur e képtelenség miatt tiltja meg követőit az egymás szíve ítélgetésétől. Majd később, mikor erre képesítve leszünk az első feltámadás által, az ítélkezés vagy bíraskodás a királyságban egyike lesz teendőinknek. Mégis, ha már a jelen időben bíraskodni igyekszünk egymás felett, Urunk azt mondja nekünk, hogy mi sem várhatunk Tőle több kegyelmet, vagy irgalmasságot, mint a mennyit mi magunk megnyilvánítunk. Mát. 7: 2; Luk. 6: 38. Ugyanez a gondolat nyer hathatós kifejezést a „mi Atyánk”-ban. Mát. 6: 12.

De ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy az Ur minket igazságtalanul, szívtelesen fog megítélni, amint esetleg azt mi tettük másokkal. Ellenkezőleg. Istennél minden dolognak rendes menete, vagy folyása van. Mi „természet szerint harag fia” vagyunk „pusztulásra rendelt edények.” És ha az Ur nagy kegyelméből és irgalmából megáldani is szándékszik minket és megszabadítani gyengeségeinkből és a bűnből — sőt mi több Idvezítőnk által tökéletessé tenni, (Mát. 5: 48.) mindezt csak úgy teheti, ha törvényünkkel fogadjuk el a szeretett törvényt és azzal szívbeli egyezünk. Istennek nincs szándékában és nem is akar ujjá nem születeteket, „harag gyermekeit” családjába fogadni. A ki az Atya házában, valamilyen hajlékban (létfokon) óhajt lakni, (Ján. 14: 2,) annak először is azon kell lenni, hogy ki lépjen „a harag gyermeke” közül és a szeretet „gyermekévé legyen; — „dicsőségbe” — dicsőségbe.” kell elváltoznunk Urunk érzülete, a szeretet lelke szerint. A ki ennek (a szeretet lelkének) tovább fejlesztését magában megakadályozza, sőt ezzel ellenkezően tovább is szeretet nélkül bírálhatja testvéreit, azt nyilvánítja meg, hogy nem nevededik bele a dicsőségbe és a szeretet által való elválkozás folytán, hogy kiábrázoltatnék benne a Krisztus, — megmutatja, hogy nem igaz követője az Urnak. Az ilyen aztán nem várhatja, hogy több kegyelemben részesüljön, mint a mennyit önmaga juttatott kifejezésre az Ur követésében. Az Urhoz való hasonlatosság mindenkinek a szeretetéből olvasható ki, vagy tudható meg — testvér társai iránti könyörületességéből, nemes gondolatából (vélemény nyilvánításából), szavaiból és cselekedeteiből.

Azért minden ujteremtmény igyekezik megóvni magát attól, hogy e bíraskodó szerelem — mely sajnos oly nagyon lábra kapott, szívébe be ne férkőzzék, vagy ha már bent van, onnan még idejében kigyomláltassék. A könnyelmű ítélkezés a legodatapadóbb bűn Isten népéhez, mely elárulja

a szeretet Lelkének hiányát, mely ha valakinél hiányzik, tudható, hogy az illető nem tartozik az Urhoz. Róm. 8: 9. Megvagyunk győződve, hogy minél korábban értik meg ezt a testvérek, annál gyorsabban igyekeznek elváltozni „dicsőségbe” — dicsőségbe”, mely nélkül (t. i. szeretet nélkül) lehetetlen dolog, hogy valaki egy legyen az ujteremtmények közül.

Isten gyermekei közül igen kevesen ismerik be, hogy mily gyakran ítélgetnek másokat és még hozzá oly szigorúan, hogy ők biztosan kizártnának a királyságból, ha az Ur nekik is oly mértékkel mérné. Hiszen mi azt vállaltuk, sőt kértük az Urtól, hogy mi is úgy ítélhessünk, mint a hogyan mi ítélünk másokat. Ennek megszivvelése odahathatna, hogy másokat tulenyhén és irgalmasan bíráljunk meg és megfogadjuk e főrvényt. Senkiről gonoszat ne mondjatok, se ne gondolatok. Helyes volna, ha a tulajásig eszerint viselkednénk. Sajnos ennek azonban éppen az ellenkezője az igaz. Bukott természetünk hajlamai mind ellenkező irányzatúak. Már tizenkilenc száz év mult el azóta, hogy Urunk tanácsolta, hogy oly mértékkel mérjünk másokat is, mint a milyennel szeretnők, hogy nekünk mérjenek, de mily kevesen vannak, akik ez ígéretre támaszkodva nagyban gyakorolják az irgalmasságot. Hasznos lesz, ha önmagunkat megvizsgáljuk, hogy mennyiben van hajlamunk másokat ítélgetni? Hadd vizsgáljuk tehát meg magunkat és pedig tegyük ezt imádkozás közben!

A bukott, vagy testies hajlam önző, és minél jobban tetszeleg önmagának, annál kevésbé keresi a mások javát. Azért e hajlam mindig kész önmagunkat becsülni és mentegetni, másokat pedig semmibe sem venni és elnyomni. Ez nekünk annyira természetes hajlamunk, mint a lélegzés, és valaki minél tanultabb, vagyis képzetebb, annál nagyobb az ezirányu hajlama. Neki nagyobb a látköre, magasabbak az ideái, a gondolatai és mindenkit magával mér össze. Természetesen észreveszi, hogy ennél is, annál is sok hiányzik egy vagy más tekintetben. Élvezettel mutat rá mások zavarára, vagy gyengeségeire, miközben a maga hibáján tulnéz. Sőt még az is előfordul, hogy egy ilyen a mások hibáit csak azért is elősorolja, hogy a saját gyengéiről elterelje a figyelmet és azt a látszatot keltse, hogy ő e tekintetben jobb, mint mások. Igazán megmondva, a régi természetnek ez a legrutabb hajlama. Az Urtól nyert új érzület, a szeretet lelke, a Szentlélektől fogamzott természet a legelső pillanattól kezdve harcban van e régi, emberi, önző érzülettel. Az Ur szava, a szeretet új törvénye, az arany szabály vezet e küzdelemhez és minnél jobban nevedünk a tudományban és Isten kegyelmében, az önzés elleni harc annál

elkeseredettebb és szilajabb lesz. Az összes „ujteremtények” először Krisztusban csak gyermekek, akik ködös fogalommal bírnak e törvényről, de később tisztul a látkör. Ha azonban „az ujteremtény” a szeretet ez irányu törvényében nem nevededik folytonosan, akkor biztos lehet, hogy elveszti a nagy jutalmat.

A szeretet törvénye így szól: „Szégyen és gyalázat egymás előtt testvérnek, vagy bárkinek a hibáit és gyengeségeit feltárni, szégyen, hogy a részvét és könyörületeség nem lépnek azonnal közbe az illető javára, ha már igen késő az teljesen elfedni a szeretet palástjával. Szeretetteljes, nemes Mesterünk ez irányban is példát mutatott nekünk, midőn azon felszólításra, hogy ítéletet mondjon egy bűnös asszony felett, így szólt: „A ki közületek bűn nélkül való, az vesse rá az első követ.” A ki hiba nélküli, később kimenthetné magát, amiért — az Ur tilalma ellenére — a bűnösöket elítélte, vagy megbüntette. De az egyedüli hibánélküli embernek, a ki itt élt közöttünk, a szíve annyira szeretettől áradott, hogy szívesebben megbocsátott és mindent elnézett, semmint dorgált, büntetett vagy vérpadra állított volna. Kétségkívül a Szentlélektől fogamzottak is ez irányban fejlődnek. Minél hasonlatosabbakká lesznek Őhozzá, annál kevésbé fognak Isten bosszúállása után kiáltani, annál kevésbé fognak büntetni nyelvvél, vagy másféppen, míg az Ur őket erre nyilvánosan fel nem szólítja az ítélet idején. A jelenre az Ur e kijelentése vonatkozik: Idő előtt semmit se ítéltetek” és „Enyém lesz a bosszúállás — azt mondja az Ur.”

Az apostol magasztosan írja körül a szeretet Lelkét, mondván: „A szeretet hosszútűrő, kegyes (a sértő fél iránt); a szeretet nem irigykedik (mások előhaladására, nem rágalmaz, senki előtt nem kicsinyel le senkit); a szeretet nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel (és annál fogva sohasem igyekszik mások fényét csökkenteni, hogy a magáé ragyogjon jobban); nem cselekszik éktelenül (nincsenek zabolátlan, önző vágyai és nem folyamodik bármily eszközhöz, hogy valamit elérjen); nem keresi csak a maga hasznát (azaz nem kívánja elsajátítani mások becsülését, gazdagságát, vagy hírnevét, hanem örvend, hogy azok is részesültek ez áldásban — sokkal inkább fokozni szeretné ez áldáso-

kat, mint csökkenteni); nem gerjed haragra (nem bosszuszomjas, hanem teljes kegyességgel, elméjében tartva a nagy kárt, mi az emberiséghez tapadt rádm bukása következtében); nem gondol gonoszt, nem csak nem gondol és eszel ki valami rosszat, hanem minden kétséges esetben előtte az enyhébb körülmény természetes és magától távol tartja a gonosz feltevéseket (1. Tim. 6: 4.); nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazságnak (a mi jogos és helyes; örvend megnyilváníthatni nemes cselekedeteket és gondolatot és kerüli felszínre hozni a nemtelen szavakat és eljárásokat); a szeretet mindeneket elfedez (a részvét palástjával, mivel senki és semmi sem tökéletes és ezt mindig szem előtt tartja. A szeretet példásan előlhalad és mindig készenlétben tartja palástját); mindeneket hiszen (mások jó szándékait nem vonja kétségbe); mindeneket remél (miközben a míg csak lehet — minden erőből védekezik valakiről azt gondolni, hogy egész romlott); mindeneket eltűr (olyannyira, hogy bocsálatkérésnek lehetetlen határt szabni); a szeretett soha el nem fogy (más kegyedományok beteljesítvén céljukat, elmulhatnak, megszűnhetnek, de a szeretett állandóan megmarad, azért nagyobb, mint a hit és a remény.) (1. Kor. 13: 4—13.)

Nos ha a szeretet törvényével, ha az arany szabályai ellenkeznek, valaki felel kelemetlen dolgokat hiesztelni, s ez mégis előfordul, akkor mit szóljunk a helytelen, szeretet nélküli, gonosz szokásairól úgy névleges keresztyén, mint igaz keresztyén embereknek, kik még akkor is szeretnek pletykálkodni, (mást hirbe keverni) ha nem is tudnak valami bizonyosat? Óh mily szégyen, hogy Isten népe között is van olyan, ki az Ur e figyelmeztetését: „Senkiről gonoszt ne mondjatok”, ennyire figyelmen kívül hagyhatja! Hogy vannak olyanok, akik már nem kicsinyek a Krisztusban és a szeretet törvényében s mégis képesek ennyire félre érteni az Ur tanítását! S ahelyett, hogy mikor még tévedhetetlen két, vagy három tanu szájából hallanak is valami gonoszt valakiről, azt is csak nehezen kellene elhígyjék — mit tapasztalunk? Azt, hogy hamatosan rossz hírt terjesztenek testvérekről, szomszédokról stb. pusztán csak üres feltevésből, vagy hallomásból is. (Titus 3: 2.)

Nem kellene ennek így lennie testvéreim! . . . I. Kor. 11: 31.

A félelem meglankaszt — a bátorság győzelemre visz.

IV. Móz. 13: 26—34.

Istennek gyermekei, kik Isten Lelke által vezéreltetnek, mindnyájan tudják, hogy azon dolgok a melyek a testi izrael

megtörténtek, következő dolgok előképei, árnyékai voltak. És miképpen ki lett hívva izrael a szolgaságból és vezérelve s táp-

lálva az Ur által azonképpen a lelki izráel is. Mi is szolgátságban voltunk, mert a ki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. Ján. 8 : 34. És amiképpen az izrael népe ki lett hiva, hogy ne lenne embernek szolgája, hanem hogy szolgálja az Urat, azonképpen a lelki izráel is ki lett szólítva, hogy ne szolgáljon a bűnnek, hanem az ő Istenének. Az Izrael népe a kivándorlás alatt sok keserű tapasztalatot ment át ; éhség, szomjúság és ellenségeitől való rettegés között, kimerülten ért el a Czin pusztájába.

Többször zugolódtak a kik hitetlenek voltak a hosszú út miatt. Többször vissza akartak menni a szolgátságba. Mózes hibáztatták, az Ur ellen versengtek, mondván : „Miért hívtál ki, hogy itt vesznénk el, hol sem kenyeret, sem vizet nem találunk elegendőt. Valóban az izrael népe többször úgy beszélt, mintha teljesen eltávozott volna tőlük az Ur, holott vezette őket. II. Mózes 13 : 21, 22. Igaz, hogy engedte őket megéhezni és megszomjuhozni is.

Miért volt ez így ? Hiszen az Urnak volt hatalma és tehette volna, hogy népe semmi szükségét ne szenvedjen. De nézzük csak mit szól az Ur ? Miért tette ezt ? Megostorozlak téged és megkísértgetlek, hogy nyilván való lenne, hogy mi van szívedben ? Tehát próbára tette őket. És a próba elég súlyos volt, mert Mózes is mintegy kételkedve kérdezte „Honnan vennél annyi húst, hogy megelégtethnéd e népet ? Nemde ökrök, juhok vágattatnak-e le, vagy a tenger halát gyűjtöd-e, hogy megelégtettének ? IV. Mózes : 11 : 22.

Később minden jóra fordult, mert az Ur nagy csodákat tett. Mégis elégedetlenek és zugolódók maradtak azok közül, kik nem hittek az Isteni szabadításban, kiknek az Ur megesküdt, hogy hitelenségükért nem juthatnak el az ígért földjére, 4. Mózes 14 : 21—25, csak azok, akik „hittek Isten szavának és engedelének beszédének“ ... „Mert nem izráel vett erőt ellenségein, hanem az Ur hadakozott népéért.“ 5. Mózes 9 : 3, 4, 23 : 14 ; 31 : 8. Ilyen bátorító szavak és ígéretek mellett is voltak, kik nem hittek az Ur szavának. Így a kémek, kik visszajöven a kémkedésből elcsüggesztették a népet, mondván : „erős nép lakja azt ; nem mehetünk e nép ellen“. IV. Mózes 13 : 29.

Jóllehet a nép látta, hogy mimódon szabadította meg az Ur őket Faraó kezéből és mimódon veszte a tengerbe Faraónak minden serege, mindazonáltal inkább hitt a hitetlen kémek beszédének, hogynem az Ur szavának. Csak Káleb, ki hitt Isten beszédének szólt így : „Valóban menjünk fel, hogy örökségül birjuk a földet, mert költség nélkül meg vehetjük azt!“

És valóban meg is vették azt az Ur beszéde szerint.

Eképpen van ma is az Ur népével, kik vezéreltettek a pusztában, a siralom és a halál völgyein. Ma is vannak kételkedők, kik nem hisznek az Ur beszédének és így szólnak : „Nem helyez be az Ur az ígért nyugalomba. Hogyan is vehetjük el azon ígéreteket, hiszen hatalmas népnek kezén van a föld ? Hogy lehetnének annak urai és ítélőbírái. stb.“

Igen : vannak ilyenek. Az ilyen megretten, hátra áll, vagy tán éppen vissza megy és szolgál tovább a bűnnek. Az ilyenek — éppen, mint az Izráel — nem értik az Ur szavát, nem értik, hogy nem ő harcol, hanem az Ur visz véghez mindent akarata szerint. Hisz az Ur harcol ellenségei ellen. Zsolt : 2 : 2 : A zsoltáriró azt mondja : „Az Ur megcsufolja őket.“ Tehát lehet-e kételkedni ? Nem látjuk-e az Írás bizonyosságát ? Óh mily nagy az Ur kegyelme. Még mindig tűr és bölcsen érleli az emberi szíveket a Krisztus befogadására, hogy a rombolásnak és a leigázásnak éveivel kapcsolatban szétáradjon Istennek minden áldása egy ezer évi időszakban.

Először azonban a hatalmast kell megkötni, mielőtt annak marháiban zsákmányt lehetne vetni. És mivelhogy mindennek rendelt ideje van, most ezen eseményeknek idejében élünk, amint a tények bizonyítják. Préd. 3 : 3. Isten bölcsen gazdálkodik az idővel. Kérdezzük-e hát : Meddig tart ez így ?

Nem, nem zugolódunk, jóllehet várjuk a szorongás végét, mely bár nem oly mődon, és nem annyira érint minket, mint akik ellenségei az Urnak, mindazonáltal várjuk, hogy eljöjjön az öröm reggele, és felsüssön az áldások napja. Várjuk és várja ha öntudatlanul is minden teremtmény az Isten fiának dicsőséges megjelenését. Róm. 8 : 19. Nem mondhatjuk, hogy mennyi ideig tart e nyomor és szenvedés napja, mert nem tudjuk. Figyeljük meg a próféta szavait Ezsaiás 24 : 1—3. Távol vagyunk-e még ettől, vagy közelgünk-e felé ? Azt azonban látjuk, hogy még mindig van gőg, még mindig vannak akik magukat akarják fölmagasztalni, s az Isten gyermekeit, kik nem magukat, hanem Istent tisztelik, szeretnék félretenni utjukból.

Mi tudjuk, hogy mindez Isten engedelmevel történik, hogy megláttassék : „Kicsoda áll meg az Ur szentségének hegyén ?“ Zsolt. 24 : 3. Nemcsak fölmenni, de megállani is kell az Isten szentséges hegyén ! Igaz, hogy felmenni is nagy küzdelem és fáradság által lehet, de megállani, sokkal nagyobb erőfeszítés és óvatosságot igényel. Vihar idején a veszély sokkal nagyobb a tényleges hegyen is. Tehát erősen megfogva hitünk horgonyát, álljunk erős bizodalommal, mert Urunk megtarthat bennünket még akkor is,

ha látszólag erőnket felülmúló küzdelem várna is ránk.

A jelentől pedig megrémülünk-e? Nem tudtuk-e hogy ez így lesz? Nem olvastuk-e: „Mint egy tör, úgy vészen körül mindene- ket, akik a föld színén lakoznak.“ Ime el- érkezett. Avagy nem? De igen.

Miképpen főtebb említettük Izrael elő- képleti nép volt. Ismerjük utjukat Egyiptom- tól, a szolgaság földétől, a Kánaán földéig. Tudjuk, hogy miért nem helyezte be az Ur az ígért földébe. Ismételjük: hogy meg- kísértse a szívüket, hogy ki volna álhata- tos? Ki volna engedelmes? Ki tartja meg az Ur parancsolatait? Ki volna méltó, hogy elvegye azon áldásokat, amelyek az ígért földén élvezhetők voltak? És az engedet- lenek nemcsak hogy nem mentek be az ígért földébe, hanem meg kellett halniok engedetlenségük miatt. (Zsid. 3: 17—19; 4 Móz. 14: 29.) Csak az engedelmesek lettek behelyezve, de azok sem egy nap, vagy hónap alatt, mert így szólt az Ur: Lassan, lassan üzőm ki ellenségedet te előtted. (5. Móz. 7: 22. Tehát látjuk, hogy miért nem helyeztetik be hamarosan a lelki Izrael egyik tagja se az ígért nyugodalomba. Azért, hogy megpróbáltassék vajjon nem tesz-e úgy mint a testi Izrael? Nem vesztí-e el a hitet és zúgolódni kezd az Ur ellen? Pál apostol azért szinte figyelmeztetett bennünket: „Nehogy valakinek gonosz és hitetlen szíve legyen, hogy Istentől elszakadjon.“ (Zsid 3: 12.) A hitetlenek szakadtak el akkor is az Uról. Szintén azért mondja: „Meg ne keményít- sük szíveinket, mint az Izrael a kísértésnek idején.“ (Zsid. 3: 7, 8.) Vagy: „Ha az Ő szavát halljuk ma, meg ne keményítsük szívünket.“

Tehát ma is szól. Igen; ma is szól. Ezelőtt szólt a próféták által, szent Fia és az apostolok által, most meg szól azok által, kiket rendelt, hogy az utolsó időben hirdes- sék nagy Nevét és azok által kihívja a vá- lasztottakat, hogy lennének Neki Fiai és Ő lenne azoknak Atyjuk. Igen. Istennek min- den időben voltak igaz gyermekei, kik véd- ték ügyét és elvégezték parancsolatait, me- lyeket rájuk bízott mind az utolsó ideig. Tehát ma is szól az Ur gyermekei által, az ige által és tapasztalatok által; azért vigyáz- zunk az Ő intésére. Vigyázunk mikor int, hogy meg ne keményítsük szívünket, vagy a hitetlenségnek helyet ne adjunk, mint a kísértésnek idején a zsidók a pusztában.

És mostan kérdezzük: Mi célja volt Istennek azáltal, hogy olyan szigorú volt népével szemben? Hogy minek utána meg- kísértette őket, a hitetleneket elvesztette?

Valószínű, hogy bölcsessége által Isten ezt is azért tette, hogy valaki ebből tanul- jon és hasznát vegye. Nézzük csak, mit mond Pál apostol az I. Kor. 10: 5—11-ben?

Tehát javunkra történt ez, amint később ki is fog tűnni, de különösen intésünkre, akikre az utolsó idők jutottak.

De felmerülhet egy másik kérdés: Hisz az Ur tudott volna hitet adni népének s nem kellett volna elveszni egynek sem. Mert a tanítványok is kérték az Urat: „Ne- veld hitünket.“ És Péterért az Ur imádko- zott így, hogy hite el ne fogyatkozzék. (Luk. 22: 32.) Miért nem adott tehát az Ur hitet népének? Miért keményítette még inkább meg? (Az apostol azt mondja, hogy az Ur keményítette meg népét, mert akit akar meg- keményíteni, megkeményít. Róm. 9: 18.)

Hogy minekünk mindezek például len- nének.

És miképpen a pusztában engedetlen és hitetlen volt a nép az Ur szavának, éppugy az Ur eljövetele alkalmával is Iz- raelnek csak egy kis része hitt az Urban. Habár a kezükben volt a próféták írása, vagyis az Isten beszéde, mégis erősebb volt a hitetlenség, semhogy hihetett volna Ő benne. Hihető, hogy amiképp a pusztában, úgy itt is megkeményítette az Ur népének szívét, hogy ne lássanak és ne halljanak, hogy meg ne gyógyítsa őket. Ha mindnyá- jan hittek volna az Urban, nem teljesedett volna be az Írás szava: „Gyűlöltek engem ok nélkül.“ A megváltás műve szintén csor- bát szenvedett volna, mert ha hitték volna, hogy Ő az Istennek Fia, soha sem feszítet- ték volna meg. (I. Kor. 2: 8.) Azért mind- ezek titokban és homályban kellett legyenek a próféciákban, hogy meg ne érthessék a hitetlenek, mert eltávoztak Isten törvényétől és azt saját bölcsességükkel akarták pó- tolni. Ezért mondja a próféta: „Miért mond- játok, hogy bölcssek vagyunk és az Ur tör- vénye van nálunk. Ime megvetették az Ur szavát; micsoda bölcsesség volna bennük?“ (Jer. 8: 8—9. A nép vezetői azonban nem voltak tudatlanok, hanem csak hitetlenek. Ezért mondá az Ur: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel azt mondjátok: látunk, bűnötök megmarad.“ (Ján. 9: 41)

Valóban nem voltak vakok — láttak. Látták a jelekből, a csodákból és kedves szavaiból az Urnak, hogy azt ember nem teheti; hallották, hogy ember úgy sohasem szólt. Mindazonáltal a hitetlenség araltott diadalt. És most, amidőn az Ur másodszor van jelen, hogyan áll a dolog? Mint először, a nép vezetői most sem vakok, de a hitet- lenség visszatartja őket attól, hogy Isten akarata szerint cselekedjenek, sőt, akik hisz- nek az Isten beszédének, azokat is igye- keznek gátolni ezen szavakkal: „Avagy a főemberek közül hitt-e valaki?“

Miért nem hittek akkor, vagy miért nem hisznek most? Miért? Mert féltek és félnek, hogy a gyülekezetekből kivetik. Te- hát „jobban szerették az emberi dicsőséget, mint Istenét“. Ján. 12: 42, 43. Ebben rejlik

az egésznek lényege. Mert kik az Urat követették nemcsak, hogy dicsőséget nem vettek az emberektől, de gyalázat és üldözés volt osztályrészük. És ez így van ma is.

Mikor Keresztelő János követeket küldött Jézushoz azzal a kérdéssel: „Te vagy-e a Krisztus, vagy mást várjunk: Az Ur így felelt: „Mondjátok amit láttatok a sikek hallanak, a vakok látnak, halottak feltámadnak s a szegényeknek az evangéliom prédikál-tatatik“. Miért csak a szegényeknek? Hát nem voltak-e gazdagok is a zsinagogákban és papok, kiknek az Ur prédikált. De igen. S az evangélium mégis csak a szegényeknek hirdettetett.

Igen a szegényeknek, hogy lennének gazdagok a hitben. Jákob. 2: 5.

És noha szegények és alacsony osztályból valók voltak az apostolok, valamint az Ur többi követői, mindazonáltal olyan kijelentéseket tettek, melyekből kitűnt, hogy nem emberektől tanulták, hanem Isten bölcsessége az, amely mindennek felette áll.

És ma még elismerve nincsen, csak egy kicsiny csoporttól: De közel az idő, mikor Isten ismerete (a tudás, szent Lélek) általános lesz, mert azt mondja az Ur: Minden az enyém és kicsoda áll ellene akaratomnak?

Bátran megy előre, aki Benné hisz.

Félelem meglankaszt — ami muló aggaszt

De az Ur ereje győzelemre visz.

A szentek ékessége.

Az Ur kitűnteti Dávid próféta által a szentek ékességét a 149-ik zsoltár 5—9 verseiben. Különösen megfigyeljük a kijelentést: „Ez az Ő szenteinek tisztessége, vagy ékessége“. Mi nekünk megelőzőleg semmi kifogásunk nem volt ez ellen, hogy ezen dicsőség leírása a szenteknek — a függöny tuloldfalán való állapotára alkalmaztatott, vagyis az első feltámadás beteljesülésére. Hanem e szavaknak bővebb vizsgálata mintegy figyelmeztetőleg hat reánk, arra nézve, hogy mi nem lehetünk e véleményben egészen bizonyosak. Vesszük észre, mint egy fellebbentett lehetőséget, hogy bizonyára az idő eljön, amidőn a szentek egy része a függönyön túl a dicsőségben lesz és a midőn azok, kik a függönyön innen lesznek a testben, szintén egész teljességgel be fognak lépni Uruknek örömebe s egyesítve vele munkájának nagyszerűségében. Ha vizsgáljuk az állítást, amely így szól: „Vigadozzanak nyugvó helyükön,“ (javított fordítás) ezzel összhangban máshol is találunk állítást a Szentírásban. E kifejezés csak is azt jelentené, hogy a szentek a dicsőségben hirdetni fogják a nagy örömet — énekelni s előadni hangsúlyozott szabályos hangok kíséretében, melyet senki meg nem tanulhat, hanem csakis a 144 ezer. Hanem a „nyugvó hely“ (vagy ágy) szó itt is, éppen oly célból van használva, mint egyebütt a Bibliában, mely nem mást, mint a hit nyugalomát jelentené az, hogy ezek a szentek meg voltak nyugodva ellentétes állapotuk közepette. Ezt nehezen lehetne azokra alkalmazni, kik az első feltámadáskor már részt vettek az átváltozásban. Mert nyugalomuk immár nem a hiten fog alapulni, hanem teljességgel beléptek a nyugalomba.

„Isten dicsőítése legyen torkukban és kétélű fegyver kezükben.“ A prófécia szerint, mint azt máshol is találjuk, ez az Is-

ten beszédének használatát jelenti. Aligha jelentené ez azt, hogy a szentek a függönyön túl kezelnék e két élű fegyvert: az Isten beszédét. Ellenkezőleg — úgy látszik — hogy ez a leírás magában foglalja a szentek állapotát, a függönyön innen. Lélek fegyverét kell használni, mely az Istennek beszéde. Ezzel összefüggésben áll, hogy „Istennek felmagasztaltatási éneket zengenek“ (a régi fordítás 6-ik vers). Ez mutatja az Istennek magasfoku dicsőítését — megtisztítani az Ő nevét a tiszteletlenségtől, mely a tudatlanság által hozzáfűződött, valamint a sötét korszakok babonáitól és hittanaitól. A következő állítás az, hogy a szentek a fegyvert a pogányok büntetésére fogják használni. Ez úgy látszik magában foglalja azon gondolatot, hogy a szenteknek bármilyen is az ő állapotuk, mint azt a Szentírás is kimutatja, semmit ne ítéljenek idő előtt. E zsoltár tehát kimutatja azt az időt, amidőn az ítélő munka a világon folyni fog, érintve az Izraelt, Istennek népet.

A jelenés 19: 15-ik versében ehez hasonló leírást találunk Krisztusról a dicsőségben, amint olvassuk: „Hivatik hívnek és igaznak és igazságosan ítél és hadakozik“. A 14-ik vers ezt mondja: „A mennyei seregek követik őtet“ a 15-ik ezt: „Es szájából éles kard jó ki, hogy azzal verje a pogányokat“. Mi nem tudhatjuk, hogy ez a prófécia miért szól a mennyei seregekről. Miért nem egyről? Ebből azt vesszük észre, hogy a mennyei seregek részre van osztva: egyik túl, a másik innen a függönyön. Már bizonyosak lehetünk abban, hogy az Ur népének a függönyön innen bármilyen megbízás fog adatni az ítéltre, az oly nyilvánvaló lesz előttünk, hogy semmi helye sem lesz a kételkedésnek. El ne felejtjük azt, hogy az isteni követelések minden korban megkívánták, hogy Isten szentjei, kik való-

ban azok, hatalmának alávettesse. Bármily változás lesz ebből az esetből kifolyólag, midőn reánk hárul, hogy ítéletet hajtsunk végre rajtuk, bizonyára szükséges lesz, hogy ezt határozottan és nagyon tisztán átértsük, mielőtt végre hajtánánk. Hogy mily módon lesznek a királyok, nemesek, tőkepénzesek, politikai és társadalmi fők meg kötve és hogy milyen forma béklyó, vagyis erő lesz erre használva, mi ezt nem tudhatjuk, amíg az erre vonatkozó módosítások meg nem jelennek. Hanem a végrehajtandó munka bizonyára meg lesz, amint ez a 149-ik zsolt. 9-ik versében le van téve: „Ez az ő szenteinek ékessége, vagyis tisztessége“. E munkának véghezvitele akár a függönyön innén, akár túl lesz, mindegy, reánk nézve nem tesz elbizakodottakká.

Amit cselekszünk bármily esetben, bármely időben, ezt az Ur Lelke által cselekedjük! Senki más, csakis akik ezeknek birtokában vannak s harcolnak is ezért az Istennek Szent Lelke által lesznek részeltelve s örökre egyesítve az Isten országának dicsőségében és hatalmában.

A „Lélek kardját“ forgasd,
Teljött a bosszúállás!
Most rajta! Reád vár ítélet:
Szavad, tetted legyen áldás!

A „Hiv és Igaz“ Őrzi munkád:
Ki nem tudna irgalmassá lenni?
Függönyön innen szent bátorsággal,
Arató fürgeséggel komolysággal
Igyekezz mindig akaratát tenni!

Nóé özönvize.

Nagyon jól tudjuk, hogy az özönvíz előtt az éghajlat egészen más volt, mint jelenleg. Nem volt sem felhő, sem eső, mert a kiterjesztett erősség (a levegő) különválasztotta a vizeket. I. Móz. 1: 7. A levegő alatt levő benne volt a földben, a felsők pedig, mint nagy mennyezetek terjedtek el a föld körül. Nem volt villámlás, sem mennydörgés; sem szelek nem voltak. A föld felett levő ásványtartalmu vizek, melyek a kiterjesztett erősség és a centrifugál (középponti) erő által, mely utóbbi az egyenlítőnél volt a legerősebb, távol voltak tartva, rendre a két saroknál gyűltek össze, ahol később – hihetőleg – több ezeréves időközökben leszakadtak, nagy áradatokat idézve elő. A Nóé idejében levő özönvíz volt az utolsó. I. Móz. 7: 11–18. Ezzel megújult az út a szelek, viharok, mennydörgések, villámlások s más hasonló veszélyes elemek működésére. Megváltozott tehát az időjárás. Kezdetét vette a Tél, Tavasz, Nyár és Ősz. I. Móz. 8: 22. A levegő megsűrűsödött s a hullámzó elemeknek surlódása által villamosság keletkezett, sőt egészen eltöltötte a levegőt. Ennek meg az lett a következménye, hogy a növényzet kisebb-nagyobb mértékben szesztartalmúvá lett. Ezért tudnak jelenleg a gabonából, szilvából stb. pálinkát főzni. Ez okozta Nóé megtevedését is, midőn a szőlő levétől megrészegedett, mert nem értette meg a nagy változást, mely az éghajlatban oly hirtelen beállott s mely a szőlőt megszeszesítette. Ám ez most mindenki előtt nyilván van.

A tudósok igen fáradoznak, hogy kivegyék a levegőből a villamosságot és mikor sikerülni fog tartályokba összegyűjteni, mint a gázt, óriási előny fog származni ebből minden nemzet részére. Nem lesz szükség kőszénre, mely oly nagy küzdelemmel állítható elő. Megszűnik sok verejtékes munka. A levegő mintegy varázsütésre megszabadul a villamosságtól és minden növény elveszíti szesztartalmát annyira, hogy bármennyit is iszik valaki a szőlő levéből, meg nem részegedik tőle. Akkor a prohibinisták meg a részegeseket a pokolba kergető szekták is be fogják látni, hogy az erőszakos térítési kísérleteikre nem volt szükség, mert mikor az Isten akarata az lesz, hogy megátolja a részegeskedést, lesz Neki elég hatalma megtenni azt a szeszes italokat töltő törvények nélkül is.

A levegőből kivont villamosság sok áldásnak nyitja meg az utját. A földből kiirtja a gyomot és mindenféle ártalmas férget és rovar. Nagy ereje még az embert is képes volna megölni, amit a villámsújtás is bizonyít.

Valóban csodálatosok és kifürkészhetetlenek az Isten munkái, míg ki nem nyilatkoztatja azokat! Igaz, hogy a tudósok saját bölcsességüknek fogják tekinteni mindennek az elérhetését. Jóllehet Isten az, aki tudta mindennek a kezdetét és végét. Ézs. 46: 10. Ezek a felfedezések azonban csak a Milleniumban válnak általánosan az emberiség áldásává.

Cím: Szücs Lajos Körösszegapáti, 226. h. szám. U. p. Körösszakál, Biharmegye.

Megjelenik minden hónap 1-én. — Ára: félévre 2 korona.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám.

„Akkor léznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatások tanácsokban való megfoghatatlanság miatt, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszünetlen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek a földnek kerekességére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejteket, mert elközelgett a ti váltásotok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak megőrzésére, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tetteket betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2: 1.)
Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdigi mindekért.
„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (És. 21: 11, 12.)

A gondolat a jellemfejlés alapja.

I. Kor. 1: 30; 3: 6, 9.

Az ember gondolkodó lény. A vele érintkezésbe jövő személyekről és tárgyairól fogalmakat alkot magának. Ezek a fogalmak a különböző körülmények behatása folytán módosulnak az illető egyén kedélyének hasznára, vagy kárára. Gyakran félelmet előidéző gondolatokká fajulnak s igen nagy mérvben zavarják az egyén boldogságát. Hallhatunk ilyen jellemzéseket: Óh, de nagy tehetségű egyén ez az N. Ez meg mily erőszakos ember! Mi mindent képes volna elkövetni hatalmánál fogva, ha ügyeim vonatkozásba kerülne vele stb., stb. Nos kétszeresen vagy talán tízszeresen és százszorosan áll ez olyan esetekben, mikor valakivel függési viszonyban vagyunk, akár jólétünk előmozdításáról, akár ügyeink elnyomásáról van szó, akár pedig szeretteink felől gondolkodunk. Így jönnek létre aztán a félelem, aggodalom, epekedés, bánat és csüggettség stb.

Ez alkalommal megpróbáljuk a gondolat megfogalmazásáról, növekedéséről és uralomra jutásáról elmélkedni. Kimutatjuk továbbá, hogy a jövő országban váró legmagasabbfokú jutalom elnyerése nem annyira cselekedeteid, vagy szavaid, mint inkább gondolataidtól van függővé téve. És kimutatjuk, hogy a győzelemre jutás igen könnyű, miután gondolataiddal van kapcsolatba hozva. Ha a kicsiny seregbe óhajtasz jutni, gondolataid tereld ez irányba, hogy részes lehess jutalmában. Hasonlóan leled fel helyedet a nagy sokaságban, vagy következhetik be új életed elvesztése is.

Mily fontos dolog tehát a gondolkodás, mely minden dolognak kezdete! A világegyetem létrehozásának is gondolkodás volt az alapja. Sok időt visszafelé számítva a letűnt korszakokon át millió esztendő, vagy sokkal több idő tén, nem tudjuk — mennyei Atyánknak gondolata támadt világot alkotni. Azután meg is kezdette tervének megvalósítását s így jött létre a Föld, Nap, Hold csillagok stb. Szóval az egész világegyetem.

És ez mind egy pillanatnyi gondolatnak az eredménye.

Valamelyik ember egyszer csak azt gondolja hogy egy bizonyos helyre egy épületet emel. Ez a gondolat tovább vezeti őt. Tervet (rajzot) készít, majd számadást s végtére kész az épület. Minden dolog ekképen fejlődik ki egy kicsinyke gondolatból. Mennyire fontos tehát, hogy mit gondolunk!...

A gondolatok magvak, melyek elhíntés és ápolás folytán fejlődnek Ebből a szempontból minden ember hasonló a földművelőhöz és annak munkájához hasonló munkát végez. Azt a plántálást és ápolást, melyet életünk földjén végzünk, jellemfejlésnek nevezzük. Erről beszél Pál apostol, mikor a Korinthusbeliekhez írt levelében így szól: „Isten építései vagytok”. Igen! A gondolat mivelői, Isten munkásai a legnemesebb értelemben! Tehát, miután földművelők vagyunk, az élet mezején növekedő sokféle plánta fejlesztésére nagy gondot és figyelmet kell fordítanunk. Nemes plánták ezek mind, mert az Urához hű keresztyén nem hint gyom, vagy konkolymagot. A kikelt, hasznosnak ígérkező plántát pedig hiven ápolja fogadásához mérten.

Menj ki a mezőre és tekints szét a pompásan viruló határon. Itt egy szépen fejlődő tengeri tábla köti le figyelmedet, amint a sorok szép rendben, tisztán állanak és dúsan fejlődnek a gazda örömeire. Amott egy illatozó gyógyfüves kert, sok áldást ígérően a kertésznek, mert életmentő hatásuk ismeretes minden ember előtt. Minden szépen zöldül és dús tenyészésük elárulja, hogy a mező birtokosai szorgalmas művelés alá fogták a határt. Valóban felüdítő és szívvidító az ilyen kép! De amint tovább haladunk — ime mily visszataszító — előttünk áll egy másik tábla. A kukorica sorok görbedtek, gazzal vannak benőve és sárgultan tengődnek az egyes szálak, soványan, sajnálatraméltóan. A művelés igen hiányos és felületes. A keri-

tések elhanyagolva összeomlottak és minden a gondatlanság látszatát kelti. Mily nagy ellentét! És mily leverőleg hat a szorgalmas és tisztaságszerető szemlélőre ez utóbbi látvány!

A képek reánk illenek. Valaki — az előbbihez hasonlóan szépen neveli jellemét. Nyilvánvaló türelme, szeretete, buzgósága, istenessége, komolysága és ezekhez hasonló jellemvonásai. Most nézd a másikat! Mennyire felnevekedett a gyom s észrevehető a gondatlanság sok káros gyümölcse: az irigység, gyűlölet, pártütés, versengés, rágalmozás stb! Óh mily szomorú és szánalmas állapot!

Miként az elplántált mag gyökeret ver, szárát hajt és nevekedik, úgy a gondolatok kifejlődnek szavakká, vagy tetteké, hogy jellemünket alkossák. Erre a fejlődésre nekünk nagyon fel kell vigyáznunk, mert könnyen hibásan, vagy ferdén nőhetnek ki a plánták a földből és gondos ápolásra van szükség. Vagy pedig a hasznos növény látszatát keltik s megtévesztve bennünket, kövéren nőnek fel lelki életünk kárára. — A gondolat fejlődését a tudományos barátaink szélsőségesen, ferdén mutatják be, mert nem a Szentírás szerint értelmezik változatosságait. A földi, testi dolgokkal kapcsolatban vizsgálják ennek hasznos, vagy káros hatásait. ~~Mi azonban cselekedjünk~~ bölcsen s tegyük vizsgálódásunkat az Isten szavához való viszonyunkban. Lássuk meg, hogy ez az egyedüli helyes mód, mely szerint tiszta eredményhez juthatunk. Vigyük a mennyei trónhoz gondolatainkat — nemcsak, hanem folytonosan maradjunk összeköttetésben Istenünkkel ima által s dicsőítsük Őt, mint felettünk uralkodó hatalmas Lényt.

A növekedő plánta jelképezte jellemnek fejlődnie kell Isten gyermekeinél, ha a győzedelmeskedők osztályába óhajtanak tartozni. Ennek kezdete a mag elültetése által jelképezett gondolatok megfogalmazásával történik, amelyek bár igen jelentéktelenek lehetkezésük alkalmával, nagy dolgok véghezvitelénél lesznek később közreműködők. Épenugy, amint a kicsiny magból hatalmas fa növekedik. Hogy a magok gondolatokat jelképeznek, a Szentírás ad nekünk erről kellő bizonyítékot. Pál apostól erre mutat rá a Galaciabeliekhez írt levele 6: 7, 8 versében így szólván: „Meg ne csaltokozzatok. Isten nem csufoltat meg, mert amit vet az ember, azt fogja aratni. Aki a testnek vet, abból arat veszedelmet, aki pedig a léleknek, abból arat örökéletet.“ Az apostol a „vetés“ alatt a gondolatok megfogalmazását érti. Ugyancsak ő mondja máshol ezzel kapcsolatban: „Én vetettem; Apollós öntözt, de Isten adta annak előmenetelét.“

Ugyanezt találjuk ama példabeszédben, melyet Urunk a magvetőről mondott: „Egy

magvető ember kiment vetni“. . . . stb. Máté 13: 3—8. A gondolat volt a mag, mely az Isten beszéde nyomán fakadt s ebből némelyik az utszélre, némelyik köves helyre, tövis közé esett, míg a másik jó földbe. A 24—30 versig terjedő részben említett példázat jó magról beszél s magyarázatában (37—43 versig) azt mondja erről Urunk, hogy: „a jó mag az Isten országának fiai“. Van-e valami különbség a két kifejezés között? Éppen semmi. Mi az Isten beszéde? Isten gondolatának megnyilvánulásai a Szentírásban, segítségünkre és hasznunkra. És miként bármelyik ember közreadja gondolatait egy könyvben, úgy találjuk meg a Bibliában Isten gonaolotait az emberről, a bűnbeesésről, az angyalok felől, Urunk Jézus felől, a feltámadásról, a jók jutalmazása és a gonoszok kiirtása stb. felől. Ilyenképpen a Biblia különbözik minden más könyvtől, melyekben az emberek gondolatai vannak letevé. E különbséget szépen kimutatja Ezsaiás próféta az 55: 8, 9-ben, ahol mondja az Ur: „Nem olyanok az én gondolataim, mint a tiétek. . . mert a milyen távol van az ég a földtől, oly távol vannak az én gondolataim a tiétektől!“ Mennyire szükség tehát nekünk ezeket a gondolatokat jobban beplántálni szívünkbe és elménkbe, hogy szépen fejlődjenek és teremjünk gyümölcsöt az Isten dicsőségére.

Ime, amit Pál gondolt, midőn mondá: „Én plántáltam, Apollós öntözt, de Isten adta annak előmenetelét.“ Mintha így szólna: „Azért jöttem hozzátok, hogy szent, tiszta gondolatokat vessek szívetekbe, mely sohasem volt ott annakelőtte. Apollós öntözte azokat hűséges szolgálata által, míg végtére Isten abból gyümölcsöt hozott.“ Hasonlóan a másik kijelentése: „Meg ne csaltokozzatok. Isten nem csufoltat meg, mert amit vet az ember, azt fogja aratni.“ — Azt értette ezalatt, hogy ahogyan gondolkodol, úgy fogsz jutalmaztatni, vagy büntettetni. Miért? Mert a gondolatokból cselekedetek nőnek ki s ezek mutatják meg, hogy milyen az életed? A pálya végén összegezve lesz minden eljárásod s meglátszik, hogy mire töltötted idődet, mire költötted pénzedet, szóval hogyan éltél s ez eldönti, hogy mit fogsz aratni? Mit? Amit vetettél. Egy kicsiny nyájaskodás s bűnnel, egy kicsiny harag, mérges beszéd, vagy tekintet, kedvtöltés világi alapon stb., megengedhető — úgy véled. Elméd szüli s te teszed. — Vagy pedig: a szeretet, a tisztaság, az igazság, irgalmasság, alázatosság gondolatai forognak elmédben? — jól vizsgálód meg magad! Szigorúan fontolóra kell vennünk minden eljárásunkat. Miért tesszük ezt, meg ezt? Miért megyünk oda, ahova megyünk? Miért? Mert arról gondolkodtunk s gondolataink vezetnek. Gondolkozz a Jézus életéről s akkor aszerint óhajtasz élni, aho-

gyan ő élt. Avagy, ha gyakran rosszat gondolsz atyádfiáról, rosszat is fogsz róla beszélni. Minden a gondolatától függ. Rossz magot vetni és jó gabonát aratni nem lehetséges. Rossz dologról elmélkedni és jót cselekedni sem a magunk körülményei között, sem a mások viszonyaival kapcsolatban nem egyezik meg Isten szavával, mert kiki „ahogyan vet, úgy fog aratni.”

Kétféle magot különböztetünk meg: jó és rossz magot. Vannak magok, melyek az emberek hasznára hoznak gyökeret és szarvat mint a fű, virág stb., és vannak olyanok, melyek csak ártanak, mint a tövis és a gyom magvai. Amint van a magokkal, ép-úgy van a gondolatokkal is. Ezek is kétfélék: jók és rosszak. Hasznos hajtók, vagy kárt okozók. És ennek megfelelően fejlődnek nemes, vagy gonosz cselekedetekké. Gal. 5: 19–22.

Most gondolkodjunk egy kissé a kétféle mag fejlesztéséről. A jó mag plántálásához nagy figyelem kívántatik és egykönnyen nem fejlődik ki, csak ha jó a talaj és megtalál a létezéséhez minden szükséges kelléket. Így van a jó gondolatokkal is. Csak úgy fogamzhatnak, ha helyüket nem töltjük be mindenféle zagyalékkal. Létrejöttük után pedig nem maradhatnak elméd valamelyik szegletében elrejtve, hanem fejlődniök kell. Ápolnunk kell azokat nagy gondossággal, ha azt akarjuk, hogy jó

irányba fejlődjenek. Nézd a virágot, mely mindjárt kiszárad, ha vizet nem kap. Kihal a jó gondolat is, ha könnyelműen bánunk el vele.

És most figyeld meg a különbséget, mely fennáll a jó és rossz mag között! A rossz mag, melyből csak gyom fejlődik, nem kíván gondos ápolást, felette való munkát. Próbáld csak elszórni a kert bármelyik részébe, meglátod, hogy milyen szépen fog nőni. Avagy csak a szél hordja tova bármily silány helyre, mindjárt életre kél és dusan fejlődik. Eképen a gonosz gondolatok. Bármelyik részét érintik elmédnek, azonnal kedvező talajra találnak és ha idejekorán meg nem gátolod fejlődésnek indulásukat, káros eredményt hoznak lelki életedre. Vigyázz azért rájuk!

A hú keresztyén mindig arra figyel, hogy mit akar mondani Ura az adott körülmények között. És ami a Sátántól jön viszszaütasítja az apostol eme felhívása értelmében: „Álljatok ellene az Úrdögnek és elfut tőletek!” 4: 7. Jelszava ez: Mindent az Urral!

Jézussal élve keresztje alatt,
Halva a bűnnek és csábjainak;
Boldog az „én“-t aki megfeszíti,
Élve az Urral és élve Neki!
Jézussal élve keresztje alatt
Szenvedő vándor a mennybe talad!

A Király jelenlétének jelei.

Kicsoda szenvedheti el eljövételének napját? És kicsoda maradhat meg megjelenésekor? Mert Ő olyan, mint a tisztító tűz és mint a ruhafestők fehérítő füve.“ (Mal. 3: 2.)

A próféta eme szavai evangéliumikorszakunk végidejére vonatkoznak. Ugyanezen időről jósló Pál apostol is, mondván: „Mindenkinek munkája nyilván lesz, mert a nap megmutatja és a tűz által megjelente-
tik, hogy mindennek munkája milyen, a tűz megpróbálja.“ (I. Kor. 3: 13.) Az a nap ez, a melyről Péter apostol olyan misztikusan írja, hogy az Ur e „nagy napjában az egek nagy robajjal elmúlnak, az éltető elemek pedig a hévségben megoivadnak; a föld és a rajta levő alkotmányok megégnének.“ (II. Pét. 3: 10.) Ez az a nap, melyről Sáfóniás próféta beszélt, hogy „a Jehova e nagy napjában az „egész föld megemésztetik haragjának tüze által.“ (Sof. 3: 8.) Ésaiás, Jeremiás és Isten szent prófétái között még többen jövendöltek ez időről. Dániel prófétát az Ur angyala vezette reá, hogy „azon a nap“-on lesz nyomorúság (felfordultság) ideje, melyhez hasonló még nem volt, mióta

nemzetségek kezdtek lenni.“ (Dán. 12: 1.) És Urunk maga is bizonyítja e prófécia valódiságát hozzáfűzve, hogy: „többé nem is lesz hasonló nyomorúság.“ (Mát. 24: 21–22.)

Az írás ez időt sokféleképpen nevezi: „Az Ur napjában“, a Jehova napjában, „Isten napjában“, „Krisztus napjában“, „a bosszuállás napjában“, „nagy és rettenetes nap“-nak. Az az idő ez, a melyben elmúlnak a régi berendezések és új magasztos rend lesz meghonosítva. E nagy nap megjövendölésében úgy a próféták, mint az apostolok beszélnek olyan osztályú emberekről, akik „meg állanak, meg maradnak“ és viszont beszélnek olyanokról is, akik „elbúknak, vagy elesnek.“ Azt mondja Pál apostol, hogy ami csak megingatható, minden megrázkódtatik és elsepertetik és csak az a királyság állhat meg tántorithatatlanul, amely akkor lesz felépítve. (Zsid. 12: 25–29.) A társadalom jelen intézményei alámerülnek — a névleges egyházi rendszerek, pénzügyi, politikai és más intézmények.

Az evangéliumi korszak idejében sok nem keresztyén csatlakozott az egyházhoz.

Napjaink civilizált világa a tudatlan népekkel szemben, a kiket „pogányoknak“ nevez, magát „keresztyén“-nek tekinti, dacára, hogy bibliai nézet szerint minden nép „pogány“, vagy más szóval: „nemzetség“. E különböző nemzetségek között, sokféle vallást találunk melyeknek vallói magukat Isten szenteltjeinek tekintik. Az állítások valódiságának próbaköve azonban az Isten ígéje. Gal. 1: 6—9. Isten csak az igaz egyháznak szándékszik adni a Messiási királyságot. Még aztán néhányan, akiknek hitük alapja valóban Krisztus és áldozati érdeme, megszabadíttatnak, de csak minden munkájuk árán, mert jellembeli minőségüket e „napnap tüze“ (heve) megemésztí. A „konkoly“ (pelyva) osztály pedig, az ugynevezett felekezeti szervezetekben (egyházi intézményekben) köttetik kévébe és el lesz égetve, nem egyénileg, hanem csak keresztyénséget valló állításuk. Ez azt jelenti, hogy ki fog nyilvánulni külsőleges vallásuk alaptalansága. Felismerik a nagy tévedést, a melyben leledeztek és meglátják, hogy milyen messzire voltak eltávolodva az igazságtól.

„Megtartatik, de úgy, mint tűz által.“

Egyedül azok, a kik a sziklán (Krisztuson) állanak, a hit egyedüli, valódi fundamentomán, fogadták el Jézust, mint megmentésük áldozatát és áldozták, vagyis szentelték magukat általa Istennek. Mindezek „egy reménységre hivatattak.“ (Efész. 4: 4.) Közzülök sokan fogják eltéveszteni, hogy megerősítsék hivatásukat és választásukat — nagy kárt szenvednek. Eltévesztették a jó fundamentomon: Jézus Krisztuson építeni épületüket, az igazság és az Isten iránti teljes szivhűség aranyából, ezüstjéből és drága köveiből. A királyságban (uralkodásban) való részességet elveszítik és sok nyomorúságon kell átmenniök, hogy megtisztulva a szék előtt bár alacsonyabb helyzetben lehessenek, nem mint uralkodók, hanem mint az uralkodó osztálynak megtisztelt szolgálói. Mindazok akik a Szentlélektől fogamztak, a mint ezt más helyen kimutattuk, megszületnek a szellemi létfokra, ellenkező esetben elvesztik életüket teljesen. Azok, a kik teljesen hűségeseknek bizonyultak, isleni természetben fognak megszületni. Akik pedig nem hűvek teljesen s így a „magas jutalmat“ nem nyerik el, de nem tagadják meg az Urat, aki őket megvásárolta, mint alacsonyabbrendű szellemi lények fognak megszületni.

A mely nyomorúság a jelen korszak záró idejében várható volt és még elvárható, alaposan felrzza a gondatlanokat. Véleményünk szerint az egész korszak folyamán különös nyomorúságokat kellett elviselniök az ez osztályhoz tartozóknak. És valószínű, hogy e záróidőben többes szám-

ban élnek ez osztálybeliek és ezeknek kell átmenni a megprófétaalt „nagy nyomorúság“-on és bemocskolt ruháikat megmosni és megfihéríteni a Bárány vérében.“ (Jel. 7: 9—17.) Megtisztulásuk után ők áldott állapotba jutnak, de ez már kevésbé lesz oly dicsőséges, mint a melyre elhivattak.

Pálapostol nyomatékosan hangsúlyozza a fontosságát egy határozottan helyes hittannak a felépülés alapjául. Akár Pál apostol, Apollós, vagy akár egy mennyei angyal is, a ki valamit tanított, annak összhangzania kellett az Ur alapozó tanításával. (Gal. 1: 6—12.) Biztosította a választottakat, hogy az a mit ő tanított nekik, az Istentől van és ha még egy mennyei angyal is hozna nekik valamilyen más evangéliumot, ez azt bizonyítaná, hogy az az angyal eltért az Istenhez való hűségétől. A választottak alaptana a Jézus Krisztus halála, mely váltságdíja adámnak és le származottainak. A választottak e tanítást az Urtól Magától és hű tanítványaitól nyerték azzal megegyezőleg, a mi megmutattatik az Istentől adott törvény jelképeiben. Ha bárki is, de hűségesen tanította ez alapozó igazságot, az segítségével volt Isten népének. Ellen esetben egy kiváló tanító is segíthet Isten népének a helyes alapra fordított módon felépíteni olyan hit és jellem formát, amely nem bírhatja el „Jehova nagy napjai“-nak tűzpróbáit. E napnak tüze megnyilvánítja az épületnek fordított természetét. És mindkettő, tanító és tanítvány kárt szenvednek, de önmaguk megtartatnak „ugymint tűz által.“

Az igazság sérthetetlenlége.

Cikkünk próféciai idézete még most van beteljesülő félben. „A tisztító tűz“ végezi munkáját. Ezrek sőt tizezrei az állhatatlanoknak „esnek el“ és „hullanak“ körülöttünk. A próféta kérdése napjainkban igen alkalmas. Látjuk, hogy azon sok tévtan, melyek az apostolok elaluvása utáni évszázadokban fejlődtek ki, az emberiséget kép telenné tették helyesen gondolkodni vallásos dolgok felől. Ezt illetőleg annak idején mi is megszereztük tapasztalatainkat. A midőn vallási dolgok voltak megvitatva, ugy voltunk mint akik elveszítették ép gondolkodási képességüket. De hála Istennek, elveszítettük a büntetéstől való félelmünket. Visszajöttünk az Ur Jézus és az apostolok tanításaihoz és ugy találjuk, hogy azok csodálatosan szépek.

A kik tévelygést tanítottak, azok nem sokára megsejgyenülnek, (És. 66: 5,) miközben megnyilvánul az igazság a jelen nap tüzeiben. Semmi erő, semmi nyelv, vagy írószerszám nem tükrözheti vissza mellőképen az igazságot Isten nagy tervél a korszakokban. Hatalmas az ellenségeivel

és mindazokkal szemben, akik megtámadják és nemsokára az egész világ felismeri ellenségeinek esztelenségét. „Akkor lesz sirás, rivás és fogcsikorgatás.”

A Király jelenlétének jelentősége.

A Király eljövése, hogy birodalmát kezébe vegye, próbát, elítélést és megleckéztetést fog jelenteni úgy egyénileg, mint nemzetileg és egyháziilag. A midőn teljesen megszilárdult, a gonosznak olyan megtámadását fogja jelenteni, olyan fokban és mód szerint, mint azt soha azelőtt nem kísérelte meg egy földi reformátor sem. Akkor semmilyen mód szerint sem lesz engedélyezve valamilyen gonoszság elkövetése. Az egyedüli szabadalom, a jog és igazság cselekvésének szabadsága lesz. Nem csoda, hogy csak kevesen örvendenek a föld jogos uralkodója visszatérésének hirdetésén. Soknak fogja jelenteni elveszését az embertársaik felett szerzett jelen előnyöknek és a bűnöknek megakadályozását és eltiltását, a melyek még most javalva vannak, virágzanak és a melyeknek még most örvendenek sokan.

A Király és királyság nemcsak hogy eljönnek, hanem már itt is vannak. A jelen bonyolult állapotok, az egyházi és állami megrázkodások és a nép általános ébredése jogai iránt — mind következményei az e Király és királyságtól kiáradó befolyásnak. Bár az emberiség nem tudja, ez mégis az Isten országának munkája, a mely most előkészíti a föld országainak felborítását, hogy az ut elkészíttessék a világon az igazság érvényesítésére; hogy az emberek szívei megaláztassanak és elkészíttessenek az igazságos uralkodásra, amely átveszi a földfeletti fenhatóságot. A világi emberek nem figyelhetik meg külsőleg, mert e királyság nem külsőleges módon jön, külső fénnel és színpompával. Azért nem mondhatják: „Ímé itt, vagy amott.”

A borzasztó háboru dacára, a mely jelenleg is tombol és napról-napra barbárabb és elvadultabb lesz, mégis békét remél a világ, megkisérelvén önmagát meggyőzni affelől, hogy a nyomorúságnak mihamar vége kell szakadjon és a dolgok aztán ismét úgy fognak tovább haladni, mint előbb. Önmagukat vakítják meg az emberek a tények valódi állapotát illetőleg és vonakodnak elhinni, hogy Isten elhatározta a jelen nyomorúság fokozatos kiterjesztését, míg az egész világot felöleli és ezáltal felborítását a dolgok jelen rendjének. Az emberiségnek önzés, büszkeség önbizalom és pénzszerezett fogta be a szemét.

Mi hálások vagyunk, mert látjuk, hogy ha a jelen időben az igazságos Isten ítéletei zúdulnak a földre, szükség szerint a végső eredmény mégis dicsőséges lesz. A

világ megújul. Miután e rémes tűz és vérkeresztség által megaláztottan és megtisztultan belátják az emberek, hogy megkapta méltó jutalmát a bűn, önzés és gonoszság, az emberiség Istenhez kiált, szabadulást óhajt, Ő meghallgatja felépíti és megáldja őket.

Tehát a Király eljövése nagy nyomorúságot jelent és e világ országainak teljes felborítását, a melyek, ha magukat Isten országainak is állítják, igazában mégis „e világ Fejedelmé”-nek a Sátánnak fenhatósága alatt vannak — „a Fejedelem alatt, kinek hatalma van a levegő — égen és a lelkeken, mely most cselekeszik a vakmerő emberekben.” (Ján. 14: 30; 16: 11; Efész 2: 2.) A társadalmi rend megrázkództatását jelenti olyan módon és terjedelemben, a mely ez ideig ismeretlen volt és olyan rendszeresen megy véghez, hogy többé soha sem lesz szükség egy másik megrázkództatásra. (Zsid. 12: 26, 27.) Azt jelenti, hogy a világ királyságai és birodalmi a fazekas edényeihez hasonlóan lesznek összezúzva. A jelen „egyházi (szellemi) igé”-k elmozdítását jelenti és bukását „fényes csillagainak”. De kis ideig még el van homályosítva a világi bölcsesség által az igaz evangélium Nap sugára és a törvény holdfénye, árnyékaival és jelképeivel együtt. A Nap sötétséggé és a hold vérré változik. (Jóel 2: 30, 32.)

Mialatt sokan örvidenének a felett, ha az emberi társadalmat megszabadítva láthatnák önző és az életet emésztő kelevényeitől, mégsem látszanak észre venni, hogy egy olyan igazságos és pártontküüli bíró, mint az Ur Jézus, elmeszthet rég ápoltt bűnöket, a melyben leledzenek. Félnék, hogy ez saját egyéni önzésüket is érinteti. És ilyfajta reitégésük helyesen indokolt is. A sötétség minden elrejtett dolgait napfényre hozza és úgy a nyilvános, mint a magányos bűnöket és önzést rendreutasítja és megszünteti. Felfedi a romlottság kútjait, amint azt azelőtt senkisémet tette. „A jogot teszi irányadóvá és az igazságot mérvadóvá; a jég elsepri a hazugság oltalmát és a vizek elragadják a rejtekeket.” (Ésa. 28: 17.) „... Lehorgasztá a magasban lakozókat; a magas várost (babilont) megalázta ... a porba vetette azt.” Azokat fogja elbuktatni, akik a „hazugságot tették menedék helyükké.” (Ésa. 26: 5—6.)

Emeld magasra az igazság dicső zászlaját.

Irva van, hogy az Urnak napja lopóhoz és törhöz hasonlóan hálózza meg az egész földet és csak Istennek felszentelt és feláldozott választottai lesznek világosságban és nem lesznek meglepetve e nap eseményei által. A szentek közül sokan megcsalatoztak, mivel a mennyei Király visz-

szajóttét test szerint várták. Elfelejtették, hogy testszerinti eljövételének egyedüli célja az volt, hogy mint ember „elszenvedje a halált”, Ádámért, mint megfelelő váltságdíj. Most mint dicsőséges szellemi lény van felmagasztalva mindenekfelett. „Test szerint meg lett ölte, de megelevenítették lélek (szellem) szerint.” (1. Pét. 3: 18.) Elfelejtették, hogy Pál apostol is megmondta: „...Ha ismertük is a Krisztust test szerint, de most többé nem úgy ismerjük.” (2. Kor. 5: 16.) Isten valódi gyermekei mindinkább felismerik, hogy az Ur megjelenése hogyan történt és Őt nem várják többé test szerint és testi szemekkel láthatóan.

A kik tudjuk, hogy az emberi szenvedélyek és az igaztalanság egyedüli gyógyszere a dicsőség Királya áldás dús királyságával, tereljük e királyságra figyelmét a

nyögő teremtsnek ahelyet, hogy az önmaguk találta gyógyszerekre terelnők, a melyeknek nincsen valódi javító hatásuk. Nevezzük meg nekik a most uralkodó világra szóló állapotokat és világra szakadó nyomorúságok után eljövendő helyreállítás dicsőséges idejét, a melyet megjövendöltek az összes, szent próféták, kik voltak kezdetől fogva. Mondjuk nekik, hogy Jézus halála volt a váltságdíj Ádám egész nemzedéke részére és az Ő visszatérésének célja nemcsak Egyházának (választottainak) megszabadítása, hanem az is, hogy megkösse a Sátánt és szabadlábba helyezze minden foglyait, akik a sirban vannak és mindazokat, a kik kíváncsiak Isten fiainak szabadságába jutni az új szövetség feltételei alatt, a mely nemsokára hatályba helyeztetik.

Urunk szép tanításainak egyike.

Vegyétek eszetekbe a mezei liliomokat, mimódon nevednek? Máté 6: 28. Gyönyörűek, sőt elragadóak Urunk tanításai, melyeket földi szolgálatában számos alkalommal tartott — el sem is évülnek soha. Krisztus igaz tanítványai részére, szépségükben mindig újak és érdekesek maradnak. Ha a tó partján, hegyoldalon, a völgy mélyén, vagy utszálon állott meg zarándokoló tizenkettejével, szavai mindig a kegyesség és bölcsesség fenségében áradtak — áthatva jelentőségektől, lüktető életerőtől, erővel és hatalommal telítve... ma is felüdítik szívünket, bátorítók és áldásteljesek.

Idézetünk szavait kiejtvén Urunk, szokása szerint most is olyan képet elevenített meg hallgatói előtt, melyet azok jól ismernek. Isten gondoskodása a liliomokról alkalmasnak tűnt fel a szívekbe vénsni azt a nagyobb gondoskodást, véghetetlen bölcsességet, hatalmat és szeretetet, mellyel Isten saját gyermekei iránt viseltetik. Az, aki az egyszerű virág ruházatát megszövi — a virágét, mely ma még virul s holnap már elszárad és mégis művésziessébb ruhában jár, mint Salamon király királyi fénye és pompája, bizonyosan gondoskodik a Ővéi ruházatáról is, kik egyedül csak Benne bízhatnak.

Némelyek birják ígéretét — mások nem.

Mindabból, amit Urunk szólott, kevés vonatkozhatott a pogányokra, mert ők az általános átok — ítélet alatt voltak, miután az egész világ elidegenedett Istentől. Csak Izrael volt szövetségi viszonyban Istennel

a Törvény-szövetség által, melyet a Sinai hegyen kötöttek. Csak ők bírták ígéreteit s csak velük szemben nyilvánult meg oly különös módon az isteni gondoskodás. Minden esemény hasznukat kellett szolgálja. Baromcsordáikat, mezejüket megáldotta Isten, amíg hűségesek voltak Iránta, mert úgy ígérte. És Urunk mindezt szem előtt tartotta, midőn figyelmeztette őket, hogy nagyobb hitük legyen Istenben — nagyobb bizalmuk Aziránt, aki őket saját népévé választotta.

Miként az Ur jelenleg, mi is tegyünk éles különbséget az isteni áldásokra jogosult és nem jogosult egyének között, midőn vigasztalni próbáljuk őket, vagyis biztosítani Isten gondoskodásáról. Gondoljunk rá, hogy némelyek Isten családjába szakadtak — mások nem; némelyek birják ígéreteit — mások nem. Ne csaljunk meg senkit. Olyan jogokra biztatva őket, melyek sohasem ígértettek nekik. Többet használunk, ha értésükre adjuk, miszerint a mennyei ígérek feltételekhez vannak kötve és csak azok tarthatnak rá számot, kik szövetséget kötöttek Istennel azon különös intézkedés szerint, mely az Evangeliumi Korszak folyamán tételt. A keresztyénnek az Istenben való feltétlen hit és bizalom leckéjét kell megtanulja — meg kell tanulja a kegyelemben, a Lélekben és a szeretetben való növekedést. A jó gyümölcsök termelésében mindinkább sulyosbodnia kell. Az Istenhez való közellét — Vele való rokonságot jelent, melybe azok be nem juthatnak, kik meg nem tanulják e leckéket.

A világ nehéz terhei.

Akikhez Urunk szavait intézte rendszertelenül olyanok voltak, kiket nagyon aggasztott a létfenntartás gondja. Hallgatói között csak ritkán voltak gazdagok. Palesztina és Kelet más vidéke szegényeinek ma is nagyon terhes élelmet és ruházatot szerezni, különösen Indiában, hol ritkaság számba megy, ha valaki valamikor nem üres gyomorral tér pihenőre. Mily nagy gondot okozhat ezen szegényeknek a mindennapi szükségletek megszerzése.

Urunk Jézus fenti szavaival arról tudat bennünket, hogy abban az időtájban is, mint manapság a legtöbb ember életében ezek voltak a legfontosabb kérdések: „Mit eszünk, mit iszunk, mivel ruházkodunk?” Aggodalom és panasz. „Mindezek miatt a pogányok szoktak aggódni” — mondta az Ur, mert életcéljuk az eledel megszerzése, meg a ruha. Ez a tárgya imájuknak is. Ám a zsidók is így tettek, jóllehet Isten választottai voltak. Nem tanulták meg rendíthetetlenül bízni Benne, hanem inkább anyagiasságok után vergődtek, midőn is jobban szerették a hamis nyereséget, mint az igaz gazdagságot. Azért mondotta Urunk, hogy a tanítványoknak hinniük kell, hogy Isten tudja, mire van szükségük, mielőtt esednek azért és megelégedniük, amit Isten rendel időszerű szükségük kielégítésére. Azt a meggyőződést öhajította szívükbe vésni, hogy Isten őrökdi érdekeik felett és hogy sohasem fogják nélkülözni azt, ami valóban hasznos és szükséges részükre.

Urunk ezen tanítása is fontos leckének a megtanulását célozta tehát, midőn egy ilyen szép természetbeli képet tett vizsgálat tárgyává — a liliom ruházkodását, melyre nézve azt mondja, hogy: „Tekintsétek meg!” Szívrehatóan emlékeztetett ezzel, hogy a Királyság tényei a kiemelkedőbb dolgok és elsőrendűek fontosságban is; ha tehát ezekért küzd valaki, affélől is nyugodt lehet, hogy minden szükséges földi dolog megadatik neki.

A liliom megtekintése.

Mit nézzünk a liliomon? Azt, hogy mimódon nő. Mit jelent ez? A választ Jézus szavai adják meg: „Nem munkálódnak és nem fonnak, mindazáltal — mondóm néktek, hogy — Salamon király összes királyi ékeivel sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.” Azt mondja tehát Urunk, hogy a liliomok jó mód szerint növekednek, jó mód szerint fejlesztenek szépséget és kedvességet, felékitve a szeretet szövettel anélkül, hogy természetellenesen és szokatlanul erőlködnének és fáradoznának. Nem aggodalmaskodnak afelett, hogy hogyan is fognak megnőni? A liliom kiugorva ágyából a viradattal, nem mondja: „Jaj, hogy fé-

lek! Vajjon nővök-e a mai napon újra egy negyed centimétert? Tudni szeretném: vajjon nővök-e olyan gyorsan és lesznek-e olyan szép, mint amott az a másik liliom? Valamint azt is, hogy vajjon mit gondolnak rólam az emberek.” Csupán felhasználja a tápanyagot a földből és a levegőből, melyet Isten rendelt számára. Nem mondja: „Úgy gondolom, hogy máshova kellene mennem, itt nem nőhetek — hanem megteszi, amit megtehet azon a helyen, ahol éppen van.

Palesztina liliomai, melyekre Urunk céloz; valószínűleg más fajta liliomok voltak, mint amelyeket mi ismerünk és amelynyire megállapíthatjuk különböző helyeken dúsan tenyésztett többféle válfajuk. Azok, kik ismerik Palesztina virágait, egyszerű, vöröses virágnak mondják a mezei liliomot.

Az ujteremtények részére levonható lecke mindebből az, hogy miután szívünket átadtuk az Urnak, nem kell aggodalmaskodnunk és félnünk a jelen élet dolgaiért. Ne esünk kétségbe szellemi növekedésünk végett se. Egyszerűen tegyük meg, amit tudunk és bizzunk Őbenne, hogy jól fogja irányítani fejlődésünket. Különösen pedig foglalkozzunk azon dolgokkal, melyeket Isten készített részünkre, mint a Jézus Krisztusban való ujteremtények részére. Erősítsük meg hivatásunkat és választásunkat, hogy megnyerjük a dicsőséget, melyet Isten ad az Őtet szeretőeknek. Ha e dolgokra irányítjuk figyelmünket — Urunk biztosítása szerint — a mennyei Atya kezébe veszi ügyünket, hogy hiányt ne szenvedjünk a szellemi szükségletek idején, sem a földiekben. Megadja a szükséges szellemi áldásokat a Lélektől fogantatott fiaknak, hogy futásunkat tehessük örömmel.

Urunk szavait azonban nem szabad úgy értelmeznünk, hogy könnyelműek legyünk és hogy elhanyagoljuk kötelességeinket, hanem úgy, hogy ne erőlködjünk felettébb és ne feszítsük meg idegeinket jobban, mint azt a liliomok teszik — se elménkkel se kezünkkel ne kövessünk el tulzást családunkért, lakásunkért, stb.-ért való munkánkban Semmiesetre se. Hisz Isten éppen ezt akarja velünk megértetni. Szívünkbe akarja vésni, hogy midőn igyekszünk mindent megtenni, amit tudunk, összhangban környezetünkkel és az Istentől megszabott állapotokkal, magunkat ne kinozzuk. Legyünk szabadok a nyomasztó aggodalmaktól és megelégedettek, mint a liliomok hittel tekintve mennyei Atyánkhoz, miközben minden ügyünkben várjuk és örömmel fogadjuk gondoskodását és felvi-gyázását.

A teljes bizalomban béke van és nyugalom.

Isten ismeri helyzetünket. Ha szükségnek bizonyul egy más helyre való át-

ültetésünk, ahol új természetünk jobban fog fejlődni és gyümölcsözni, vagy ésszerű földi kíválmányaink is beteljesülhetnek, akkor Ő azt a szükség szerint fogja intézni. Ő pontosan tudja, hogy mi jó, vagy mi lesz jó részünkre időszzerűen, vagy az örökléttel kapcsolatban. Rajtunk mulik nem nyerni meg vezetését. Azért ne igyekezzünk arra, hogy magunk fogjuk a kormánykereket, se ne gondoljuk, hogy az Ur nem tud változtatni sorsunkon. Mert biztosan megteszi, ha hasznunkat fogja szolgálni a változtatás. Bizzunk Benne. Mint gyermekekhez illik, igyekezzünk nem a mi, hanem az Ő akaratát cselekedni. Legyünk egészen nyugodtak, bármily helyzetben vagyunk — nyugodtak, amíg Hozzá ragaszkodunk, meggondolván: „Tudja mennyei Atyátok, hogy miben szükköködtök, mielőtt kérnétek“.

Igaz, hogy ez néha hitünk és lelki erőnk szigorú megpróbáltatását jelenti, midőn sorsunk fájdalmas és nehezen elviselhető. Ha ez megtörténik és az Ur gondoskodása egyideig nem nyit utat szabadulásra, biztosak lehetünk abban, hogy a próba hasznosnak fog bizonyulni részünkre, ha csendesen alávetjük magunkat akaratának és várjuk újabb útmutatását e szívbeli érzéssel: legyen meg a Te akaratod!

Hadd virágozzunk hát, mint liliumok, mennyei kertészetünk dicsőségére!

Mindennapi szükségleteink kérése.

Midőn Jézus arra tanít, hogy kérjük mindennapi kenyerünket, nem azt akarja

mondani, hogy szükségleteink minden tárgyat előszámláljuk imánkban, hogy felsoroljuk mindazt, ami a legkellemesebb torunknak és gyomrunknak. Nem. Hanem azt, hogy ismerjük el, hogy amire életünkben szükségünk van, az Ő tőle függ; azért Hozzá kell folyamodnunk; várunk gondviselését és elfogadnunk Tőle mindazt, amit bölcsessége jónak lát számunkra. Bizzunk Őrá mindent, mert ígéretet tett, hogy akik Őt szeretik, mindent javukra fog munkálni.

Igy haladva fejlődünk mindennap Istenben. Boldogan és meglegedetten készítjük elő magunkat az Ő országára. A keresztyének közül akik a jelen körülmények között nem tanulnak meg Istenben bízni teljesen, valószínűleg más körülmények között sem volnának képesek megtanulni e leckét.

A jelen körülmények valóban nagyban segítségére vannak azoknak, akik ápolni óhajtják az Urban való bizalmat és a Tőle függés érzelmeit. Ugy látjuk, hogy e tekintetben a szegények előnyt aratnak a gazdagok felett. A mező liliumaihoz hasonló szegények voltak azok, kikre Urunk idéztünk szavait vonatkoztatta. És a lelki szegények azok, kik felismerik tehetetlenségüket, kik azon békéért és nyugalomért áhitoznak, melyet csak egyedül Jézus adhat azoknak, kik azt nála keresik. Ezek azok, akiknek adattak a kegyteljes ígérek, a bölcsesség, vigasz és tudomány leckéi.

AZ ÉN IMÁDSÁGOM.

Leborulva áldom végtelen kegyelmed,
Hogy rám is árasztád atyai szerelmed;
Belátni engedtéél csodás terveidbe
Meghívtál tanulni, hogy jussak Elődbe.

Uram! Nyögve imádkoztam hosszú éveken át
Te vagy tanum, zokogásban tölték sok szörnyű éjszakát
Szívem a fájdalom marcangolta tépte:
„Jöjjön el országod“ ajkam egyre kérte.

Mialatt szívemből kiöntém a vágyat
Agyamban azalatt más gondolat támadt
Vajjon méltó vagyok a meghallgatásra?
Belogad Jézusom Isten országába?

Te adtál új reményt, vigasztaltál engem:
„Engedelmes, türelmes légy felveszlek gyermekem“.
Királyom, Megváltóm Te szóltál így nekem
Nedves párnám felett ragyogtál lényesen.

Tűrtem... és szívemben szent fogadást tettem
Titkon Te előttem szolgálóddá lettem:
És Te félrevontad az Égne kárpitját
Megbűvölten néztem országod nagyságát!

Nincs más imádságom, nincsen új kérésem
E földi sátorban ne hagyj soká engem,
Magányban ha vagyok, egyre azt éneklek;
„Szined elé mikor jutok Örökéletű Isten?!

Cím: Szűcs Lajos Körösszegapáti, 226. h. szám. U. p. Körösszakál, Biharmegye.

Megjelenik minden hónap 1-én. — Ára: 1918. január 1-től 4 K 80 fill. — Egyes szám ára 40 fill.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynépeknek szorongatásai tanácsokban való megfoghatatlanság miatt, mivelhogy a tenger s a hab zúgni fog (aszünetlen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várasok miatt, melyek a földnek kerekéjére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak... Mikor látjátok, hogy ezek meglészenek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa... Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert közeljött a ti váltásátok.” (Luk. 21: 25; 28: 31.)

SZÉTTEKINTÉSEK AZ ŐRTORONYBÓL

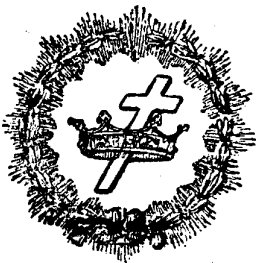
„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tetteket betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”

(Habakuk 2: 1.)

Krisztus örökké való szikla. Ennél jobb fundamentumot senki sem készíthetne. — Váltásdíj mindenekért.

„Vigyázz, mit mondasz az éjszakáról?” „Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Es. 21: 11, 12.)

A Krisztusi indulat.

„Azon indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban.”

Fil. 2: 5.

A tevékenység feltétlen eleme a létezésnek, úgy az emberi, mint az angyali és isteni állapotban. Komoly ember nem is képzelhet

el létezést szorgalmasság és az erre indító nemes érzület nélkül, még akkor sem, ha a jelen viszonyok között másképp látja azt megnyilvánulni az emberi világban. De jellemezzük meg, hogy ez az életfolyamat egy lassu és rövid tartamu haldoklás, mely semmi tekintetben sem földi az Isten eredeti célját. Tehát míg elfogadjuk a Példabeszédek írója komoly kijelentését, hogy: „A tétlenség a bűnnek anyja” — nem feledhetjük azt sem, hogy csakis azok nyerhetnek tökéletes létezést e földön is, kiknek szívét áthatja a mások boldogítását elősegítendő vágy s a készség Isten törvényének eleget tenni mindenben.

Az apostol különösen az Egyháznak tárja fel a Krisztusi érzület elsajátításának szükségességét. Csakis azok, kik minden alkalommal azt figyelik, hogy miképen használhatnának így, vagy úgy testvéreiknek, mindenkinek — tartoznak a Krisztusi Testhez, mert a természetes testben is egyazon vér kering a tagok mindenikében. A hü seregnél is egy indulat — a munka, amely használ és nemesít; nem könnyelműség, nem léhaság — nem ez: ma délután jót alszom egyet, aztán elsétálok ide, meg ide stb. Igen, a tiszta szándék az, amelyet az apostol kielégítőnek látott. És így mi is tanu bizonyosságot tehetünk mellette, ha úgy teszünk. Ő maga mondta, midőn az Efészbeliektől bucsuzott: „Nem vonogattam magam, hogy hirdessem néktek az Isten teljes akaratát.” Csel. 20: 27.

De miután ezen szeretetteljes apostoli figyelmeztetést megszívleltük avégre, hogy

minden cselekedetünket úgy irányítsuk, mint Urunk Jézus, menjünk tovább, mert utunkon fogunk találni még ennél is erősebb figyelmeztető oszlopot. A vasut és az átjáró keresztezésénél rendszeren ott van a: „Vigyázz, ha jön a vonat!” feliratu tábla. Ilyen figyelmeztető póznák az apostoloknak hozzánk intézett figyelmeztető szavai is. Felette szükséges, üdvös, hasznos, életvédő oszlopok ezek. De valóban csak úgy válhatnak hasznunkra, ha elsősorban fel is nézünk ezen oszlopokra, (érdeklődve, hogy tulajdonképen minek is állanak ott?) másodsor el is olvassuk a feliratukat és harmadsor (és ez a legfontosabb!) meg is szívleljük ezen szívből eredő és javunkat célzó figyelmeztetéseket; és csakugyan vigyázzunk, ha jön az ellenség (a Sátán) minden bajjal, kísértéssel, csábítással és egyéb gonosz indulattal megrakott vonattal.

Ilyen magasztos leckét vehetünk az apostol ezen figyelmeztető szavaiból. De még nagyobb súlyt kell fektetnünk Urunk szavaira, amelyekben Ő maga is arra buzdít minket, hogy legyünk olyanok minden indulatunkban, tetteinkben, mint Ő. Ezért mondá: „Vegyétek föl magatokra igámat és tanuljátok meg Tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok; és találtok nyugalmat lelkeiteknek!” Máté 11: 28 - 29.

Ha az apostolok intő póznái mellett főképen az ur ezen szavaira hallgatunk, leszen nekünk egy Őrtoronyunk, amely a tenger vizében kimagaslik és világosságának fénysugarát messze maga elé veti, figyelmeztetve a tengerészeket: „Vigyázz! Sziklának, sekélynek, ártalmas veszélynek, egy másik hajónak, vagy egyéb járműnek neki ne rohanj! „Van a tengerészeknek iránytűje is, mely nélkül lehetetlen volna irányt követni. Ilyen iránytű nekünk Jézus Krisztus! Ő a mi Őrtoronyunk, iránytűnk! Nála nélkül irányt tévesztünk, célt veszítünk és hajónk révbe soha nem jut, hanem elvész e világ végtelenül zavaros tengerében, vagy zátonyra akad, vagy neki megy

a kétely, hitetlenség jég hegyének, vagy az ezer és ezer bajok más valamelyike éri.

Visszatérve az apostol intésére, (Filippi 2: 5.) vizsgáljuk meg azt az indulatot, (gondolatvilágot, érzést az eredeti szöveg szerint) mely volt a Krisztus Jézusban és melynek elsajátítására az Apostol minket oly sokszor és behatóan serkent. Milyen is volt az? Hát hogy tovább ne menjünk, itt vannak az Ur saját szavai, amelyek legjobban jellemzik az ő fenséges, mondhatni isteni természetét, jellemét, gondolatvilágát, eljárásának minden rugóját. „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok!” De a próféta is megjövendölte, hogy milyen lesz a Megváltó. (Esa. 50: 4–7; Zsolt 22: 15–19.) Különösen azonban az Ur szenvedését írja le a próféta oly erős vonásokban, meg nem dönthető pontossággal, és szóról-szóra találó teljességgel. (Esaías 53: 1–12.) Érdemes ezen rész egyes verseivel külön-külön foglalkozni, mert oly dicső, oly lelket, szívet megindítóan magasztos jellemet tár szemünk elé, amilyent maguk az Evangyelisták sem írhatnak le. Ez a fejezet mintegy kiegészítő részeként tekinthető az evangéliumoknak és a versek mindegyike úgy a nagy Megváltóra, Jézus a fő és a 144.000 az ő testének tagjai mint minden egyes tagra külön-külön is vonatkoztatható. Kezdjük az első versnél:

„Ki hitt a mi tanításunknak és az Ur karja kinek jelentette meg? Valóban így volt! Urunk mondá: „Kit az Atya elküldött, ti annak nem hisztetek.” (Ján 5: 38; 6: 36.) „És mikor másodszor el fog jönni, avagy talál-e hitet a földön?” (Luk. 18: 8.) Amiként nem hitt neki az emberiség, úgy a mi tanításunknak is igen kevesen hisznek.

2-ik vers: „Felnő egy vesszőszál... egy gyökér a száraz földből.” A Dávid nemzetsége már kihalt félben volt s im egyszer csak megjelent a Vesszőszál, a Gyökér, az életet és reménységet hozó Jézus Krisztus. „Nem vala ékessége... és ábrázata kíváncsi” Jézusnak tanítása és életmódja a világ szeme előtt különködésnek, rajongásnak tünt fel. Ő a világ által nem volt nagyra becsülve, különösen nem az előkelő zsidó egyházfők előtt. Sokan üldözték és gyűlölték! És vajjon igaz, hű követőit szeretik-e ma? Oh nem! Sőt mindenki gunyolja, kerüli és gyűlöli!

3. „Utált és az emberektől elhagyatott volt!... Szóról-szóra így van igaz követőivel is;

„Kinoztatott, pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg!”...

8. „A fogságtól és az ítélettől megszabadult!”... Istennek rendeletéből tette le életét a világért váltságdíj. A halál fogságából feltámadott; félelméből meghallgat-

tatott; a haláltól megszabadult. Zsid 5: 7; Csel 2: 23, 24.

9. „A gazdag mellé jutott kinos halál után!”... Arimathiai József gazdag ember kriptájába temettetett.

12. Az egész résznek a koronája: „Azért részt osztok Neki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta és a bűnösök közé számíltatott, pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott! (Luk. 23: 33, 34.) Jézus lett örököse a világnak: teljes hatalom adatott néki mennyen és földön. (Máté 28: 18.) „E világnak országai” — a Sátán birodalma — az ő birodalma lesz (Jelenés 11: 15; Máté 12: 29.) Ez lesz a nagy zsákmány, a melyet szét fog osztani a győzedelmes kicsiny sereg között, Luk. 12: 32; 19: 17, 10; Jelenés 2: 26; 27.

„A bűnösökért imádkozott.”

Ám ha a jellemnek ez a legfenségebb megnyilvánulása sem tud minket meggyőzni, akkor egyáltalán nem vagyunk képesek a jó és a rossz között megkülönböztetést tenni. Amikor valakit életétől (és pedig létező élettől, mert Urunk nem játszotta el élet jogát, mint Ádám és ivadékai, hanem önként áldozta azt fel a mi megváltásunkért) fosztanak meg; mikor valakit ártatlanul, minden bűn és vétke nélkül vérségesen bántalmaznak, véresre korbácsolnak, az egész nép előtt megcsúfolnak... fejére tövis koronát nyomnak, hogy vére végig folyik nyomában, a keresztet mér-földnyire cipeltetik vele, hogy terhe alatt nem egyszer összerogy és végre felérve kivégzésének helyére oly rémes módon — kezeibe, lábaiba nagy szögeket verve keresztre feszítik mondom: ha mindezek után az illető (a mi drága Megváltónk) ahe-lyett, hogy azokat akik így tettek vele, elátkozná, — imádkozik értük — ezen jellemnagysága előtt le kell borulnunk, dicséretet zengve annak a Teremtőnek, aki ilyen jellemet tudott teremteni, mert az maga is oly fenséges, magasztos, szent, dicső, kegyes jellem kell, hogy legyen, a teremtmény nem lehet nagyobb.

Valóban igaza volt az Urnak ebben is, mint minden egyébben is midőn mondá, hogy aki Őt látja, az Ő Atyját látja! (János ev. 14: 9.) Igen az ő jellemének szemlélése közben láthatjuk lelki szemünkkel az Atyát is! Ilyen kell, hogy legyen Ő is: végtelen jó, nemes, megbocsátó, hosszantűrő, soha meg nem szűnő szeretettel, de amellet mégis szigorúan elítélő, ahol szigor szükség!

Rövid vonásokban ecsetelve láttuk ezen pár szavakból azt az indulatot, amely Jézust földi életének minden mozzanataiban, tetteiben vezérelte. És ha Őbenne akarunk

lenni, miként Ő az Atyában (az Atya jellemében) és az Atya (Lelke-jellege) Őbenne volt, (Ján. 14: 10.) valóban meg kell szivelnünk az Ur tanácsát: „Tanuljatok tőlem“ valamint Pál apostol többi nagy tanácsai közül emez egyik legfontosabb tanácsot: „Azon indulat (érzés, gondolkodás, jellem) legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is. „Ha megteesszük ezt, ha valóban követjük is e két tanácsot és igyekezünk is mindenben az Ur indulatát elsajátítani, mindenben lehetőleg úgy cselekedni mint ő tett, úgy az Ur a legmesszebbmenő támogatást ígér nemcsak és szent törekvésünkben, miként ő maga mondta: És én kérem az Atyát és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké!“ Ki lesz a Vigasztaló? Az igazságnak ama lelke, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt (sem testi, sem lelki szemeivel; testi szemek által az Atya nem látható — lelki szeme meg nincs a világnak) és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt mert nálatok lakik és bennetek marad.“ János ev. 14: 16, 17.

Ha ez a vigasztaló megadatik nekünk az Atyától és bírjuk az igazságnak a Lelkét, minket az Igazság útján, az Isten és a Jézus Krisztus útján végig fog vezetni — ha ezen uton hűen kitartunk. Amde nemcsak a saját magunk üdvösségére és a magunk előnyére van szükségünk avégből, hogy a Jézus Krisztus indulatát elsajátítsuk, hanem az egész emberiség üdvé végett főképpen szükséges, hogy ilyenekké váljunk. Mert csak képzeljünk el egy sereg (144,000) ideges, bosszus, haragos, rosszindulatú, türelmetlen és csupa szigorúsággal eltelt bírót, aki az ítélkezésére, helyreállítására, felemelésére és Istennel való kibékítésére váró emberiséget maga előtt látva, tele aljas, piszkos bűnnel, szennnyel, a fertelmek szinte megszámlálhatatlan nemével, — mit tenne az ilyen esküdtszék evvel a szegény, beteg emberiséggel? Őh elképzelni is szörnyűség! Nem lehet ezeket érdem szerint ítélni, hanem a kegyelemnek, könyörületnek óriási, mérhetetlen mérve kell párosuljon a bíró kezében, mert enélkül nem maradna meg, nem álhatna meg egy lélek sem az Ur előtt! Zsolt 25: 11; 32: 5; 103: 2, 3, 10-12; Jóh. 14: 16-18; Ésaiás 1: 18; 1. János 1: 9.

És még sok más íráshely bizonyítja ezt. Ebből tehát világosan láthatjuk, hogy a nagy bíróságnak (az Ur Jézus mintegy esküdt főnök és a 144,000 megannyi esküdt) aki Ő Felsége, a Mindenható Isten nevében, mint a kitől e bírói tisztséget az ítélkedésre kapni fogja, feltétlenül a már felsorolt Krisztusi tulajdonságokkal kell bírnia.

Végtelen szeretet, béketűrés, türelem, bölcsesség, pártatlanság, elfogulatlanság,

megbocsátó kegyelem, könyörületesség, értelmes belátás, szenvedélymentes, nyugodt megfontoltság, semmi által be nem folyósolható önzetlenség, jóakarát, nemes indulat, és mindezek mellett még feltétlen igazságosság és szigor (a szigor csak akkor lesz gyakorolható, ha már a felelősségre vonhatóság helyzetébe lép a helyreállított egyén) ezek lesznek ama főbb jellemvonások és indulatok, amelyek a bírót ama ítélőszék betöltésére fogják képesíteni.

Az ezen kellékeket nélkülöző esküdt úgy a mindenható Vádló, (az Isten) mint a Védő (Krisztus) által vissza lesz vetve, mert a vádló tulszigorúnak, könyörtelennek, (a világi törvénykezés vádló ügyésze is a bűnös megbüntetését csak azért követeli, hogy a törvény sérelme megtorlást nyerjen és a bűnös a helyes utra, javulásra tereltesse) a Védő pedig azonkívül még azért is találna alkalmatlannak és vetné vissza, mint a bírói tisztségre alkalmatlant, mert töle méltányosságot, kegyelmet, különösen pedig mérsékelt, enyhe büntetést nem várhat! Csakis igen, igen kegyelmes, hosszantűrő, jóságos stb fennebb említett indulatu bíróra bízhatja a mindenható Teremtő az emberi nem helyreállításának óriási, megközelíthetetlen sem felfogható csak tüneményszerű, lelki látomással és csak általános körvonalaiiban elképzelhető nagy művét!

Csakis ezekre bízhatja a bűn rémséges fertőjében, mocsarában elsüllyedt emberiség milliárdjait, mert ha ellenkező indulatu bíróra bízna azokat, elveszne egytől egyig mind, akikkel pedig Ő maga, aki ellen tulajdonképpen vétkeztek, 6000 esztendőn át oly csodálatos türelmet, elnézést és kegyelmet tanusított! Hát ez az esztendőn keresztül a nap úgy a gonosz, mint az igaz feje fölött süttött, úgy az egyik mint a másik keze munkáját siker koronázta, az eső egyenlő módon esett mindegyik barázdájára; 6000 esztendőn át tehettek, amit saját akaratuk, hajlamuk, indulatuk szerint akartak. Annyira hosszantűrő, a saját tervében előírt időt nyugodtan kiváró volt, hogy a bűnben fürdő emberi faj egyik-másika (ki még nem züllött le annyira és nem esett el annyira az isteni indulat, jellem hasonlatosságától, képmásától) nem egyszer feljajdulva kérdezte, ha már a bűnhalmazást látta valamelyik emberi lény által elkövetni. Hát hogyan nézheti ezt tovább az Isten? Hiszen ez már a bűn rémségek netovábbja! Amde Isten nem heveskedik, nem szeszélyeskedik, nem hirtelen lobbanékony, hanem tervéhez híven, kivárja a tervében előírt időt, amikor a bűnt örökre kiirtja és továbbra nem fogja tűrni, hanem a legkisebb törvénysértést halállal fog megtorolni. De addig vár.

Ilyen a mi Istenünk. Nem adhatja

akárki kezébe azokat, akikkel szemben oly hosszú időn át oly elnéző és hosszantűrő volt. Hanem igenis nyugodtan rá fogja bizni azokra, akik a birói pályára a Krisztus Egyetemes iskolájában nyertek képesítést, akik Ótőle tanultak, Ő tőle vettek példát, akik gyakorolták magukat a kegyelmességben, hosszantűrésben, szeretetben, megértésben, jóakarásban és a többi szükséges nemes indulatokban. Akik maguk is kegyelmet, könyörületet jóakaratot, bűneik sokaságának bocsánatát nyerték a Kegyelem Atyjától a Jézus Krisztus vére, érdeme által! Hasonlóképen kell, hogy a szegény, bűnben fetrengő emberiség is nyerjen végleges bűnbocsánatot ama nagy, világ felszabadító Krisztus által, a kinek a hűek, a győzedelmesek tagjai lesznek és két kézzel fogják a világ részére a helyreállítás nagy áldásait osztani és leszen valósággá és teljesebbé fog menni János jelenéseinek eme mondása: „Ime az Isten sátora az emberekkel van és velök lakozik és azok népei lesznek és maga az Isten lesz velök az Ő Istenök. És az Isten eltöröl minden könyvet szemeikről és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak. Jel. 21: 3–4.

Amint láthatjuk, hogy amiként az Ur bátorít minket; a Jákób osztályt, hogy: „Ne félj kicsiny sereg, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az Országot”. (Luk. 12: 32.) Azonképen van vigasza, bátorító szava az Ezsau osztályhoz — a világhoz is: Ezen fia, a világ részére is tetszett neki elhatározni, hogy nekik adja a föld országlását, miként az angyal meg is mondta a bethlehemi pásztoroknak: „Ne

féljete... mert hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz!” Luk. 2: 10.

Befejezésül még egyet: Lehet, hogy valamely kételkedő lélek a kétely atyja, a Sátán által sugalmazott eme kérdést fogja felvetni: „Igy elmondva ez mind igen fenyes, gyönyörű és magasztos! Ámde ki biztosít engem arról, hogy mindez be is fog bizonyosan teljesedni?” Egyszerű és rövid erre a válasz: (Bár lehetne arról külön fejezetben igen szépen elmélkedni, de erről majd máskor.) Az biztosítja, aki ígérte! Maga a nagy ígértező be is váltja adott szavát! Ha egy főnemes, katonatiszt, gróf, báró, főúr, vagy bármelyik — a becsületére valamiképen is tartó — közember azt mondja: „Becsületszavamra!” mi feltétlen hitelt adunk neki. Vagy ha igen fontos ügyről van szó — különösen törvényes perben — a tanu, ha szava nem elég, kire hivatkozik, hogy igaz, amit mond? Azt mondja akkor: „Esküszöm az Egy igaz élő Istenre!” No lám, hát ha az Isten mindenkinek elismert igaz tanuja lehet, akkor Neki nincs szüksége tanura; akkor elég az Ő szava! Mert magasabb Nálánál nincs és Ő öröktől fogva igaz volt; igaz most és igaz marad örökkön-örökké! Irva vagyon: „Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: „Ugy leszen, mint elgondolám; úgy meg véghez, mint elvégezém (elhatároztam). Ez az elvégzett tanács az egész föld felől és ez ama felemelt kéz minden népek fölött. Mert a seregek Ura végezte és ki teszi azt erőtlenné? Az Ő keze föl van emelve, k fordítja el azt?” Esaiás 14: 24–27; Zsid. 6: 13–19.

Római fogságban.

Csel. 27 rész és 28: 11–24, 30, 31.

„Nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát, mert Isten hatalma az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, azután görögnek”. Róm. 1: 16.

Egy kora tavasszal — Krisztus után 60-ban — hajóra ült Julius Augustus százados, hogy foglyokat szállítson Maltából Rómába. A foglyok között volt Pál apostol is Lukács és Aristarkhus kíséretében. Hosszu utazásuk alatt egy alkalommal, mert nem hallgattak a Pál apostol tanácsára, váratlan veszedelem vette őket körül a nápolyi vonalon, mely veszedelemből azonban különös isteni intézkedés folytán, melynek eszköze Pál apostol volt, kimenekedve, tovább mehettek. Így haladtak el aztán a nápolyi öböl mellett, ahonnan már csak

50 mértföld (75 km.) a római tengerpart és érhatték el Puteoli városát, hol hét napig időztek — addig, míg a százados megkapta a római rendeletet a foglyok elhelyezésére vonatkozólag.

Ez a várakozás kitűnő alkalmat nyújtott Pál apostolnak a puteoli testvérekkel való találkozásra, mielőtt már a rómaiakat értesítette a régvárt találkozás nemsokára leendő megvalósulásáról. Az Ur szavaiban bizva küldte az értesítést előre, mert az angyal ezt mondotta neki: „Ne félj Pál, mert a császár eleibe kell vitetned.”

A Rómába való utazás a tengerparttól gyalog történt. Némelyek 43 mértföld távolságra eleibe jöttek az apostolnak, hogy ezáltal adjanak jelt nagy szeretetükről,

melyet úgy vágytak megnyilvánítani vele szemben. Egy küldöttség hasonlóképp 30 mértföldre előre jött, hogy nagy örömmel fogadja s ugyanezt tolmácsolja az otthon várakozók részéről is. Voltak olyanok, kik más vidékről is eljöttek, hogy kölcsönös tisztességben és meleg kézszorításban részesüljenek. Így egyik küldöttség 60, egy másik pedig 86 mértföldnyi utat tett csak-hogy találkozhassék az apostollal. Általában sokan vették maguk elé az utat és nagy vígan jöttek Rómába. Valóban kevés pap részesült valaha ilyen fogadtatásban.

Mindez igen jólesően érintette az apostolt és nagyban meggyőződött a római és a vidéki keresztyének önzellen szeretetéről. És míg ezen testvérek az út fáradalmait a saját felüdülésük és növekedésük végett viselték — valószínűen nem gondoltak rá, hogy szeretetük megnyilvánítása mennyire megvigasztalja és megvidámitja az apostol szívét. Nem ismerték a bölcs eme kijelentését: „Ne feledjük, hogy magánosságában a nagy tehetségű ember is gyakran unottnak érzi magát; igyekezzünk hát szívélyességünk és szeretetünk megnyilvánításával felrisszításhoz részesíteni őt — őt, ki tán több ellenvetésben részesül, mint dicséretben.”

Minapában a „Bibliai Tanulmányok” szerzője egy levelet nyújtott át, melyet Amerika legelső emberétől kapott s amelyben az illető a szerző iránti elismerését fejezte ki. Sokáig csodálkoztam monda — hogy a legnagyobb ember részesít e megtiszteltetésben, míg megértettem, hogy az isteni gondviselés eszköze volt az illető.

Külön házban.

Pál apostolt nem úgy kezelték, mint gonosztevőt. A bánásmód melyben részesítették, igazolja, hogy ő különös fogoly volt. Utközben a százados barátságába jutott szelidsége és nemes viselkedése által. Rómában pedig megengedték neki, hogy bérelt házban lakjék. Igaz, hogy katonai felügyelet mellett egy katonához könnyedén odaláncolva, de barátait, vagy bárkit is fogadhatott szállásán.

Az apostolt valóban az isteni gondviselés kísérte minden lépésében. A katonák úgy váltották egymást, hogy naponta legkevesebb hat katonára részesülhetett tanításában, mely a keresztyén élet kívánalmával ismertette meg őket. Így jutott ő lassankint mind szorosabb és szorosabb összeköttetésbe az egész órséggel, kik előtt naponként szép példáját adta a határozott nemes jellemnek. És így ismerkedett meg sok angol, német és francia stb. katonára az evangéliummal; mindenik magával vivén a valóságos keresztyén életet saját országába. Valóban „titokzatos az Isten munkája!”

Pál apostol bizonyára gazdag ember lehetett, amit az a tény is igazol, hogy Félix tisztartó őt ártatlanságának kiderülése után is fogságban tartotta, remélvén, hogy az apostol pénzt ad neki, ha őt szabadon bocsátja.

Találkozás a római zsidókkal.

Az Ur szolgálja nem volt rest Istentől nyert előjogainak használatában. Nem töprengett afelett, hogy hogyan és mikor teszi le földi sátorát? Egyedüli szándéka itt az volt, hogy nemzetének fiaival találkozzék és prédikálja nekik a Krisztus evangéliumát. Megérkezése után harmadnappal tehát értesítette mind a hét zsinagóga fejedelmét ottlétéről és fogságának okáról, kérve egyúttal szíves látogatásukat.

A zsidók vezető férfiai elfogadták meghívását és el is jöttek hozzá. Eljöttek pedig több okból: Először, a római zsidók voltak a legnagyobb üldözéseknek kitéve, mely üldözések különösen három év előtt érintették őket fájdalmasan. Ekkor üzték ki a városból többek között Aquillát és Priscillát is. Ez az üldözés azóta megcsendesedett, és a zsidók szívét igen alázatos állapotba hozta. Másodszor, rokonérzéssel viseltettek egymás iránt különösen aziránt, aki hazájukból érkezett Rómába. És most egy ilyen egyén jutott nyomoruságos helyzetbe. Harmadszor csodálkoztak azon, hogy hogyan van ez a zsidó fogoly, római hivatalnokok ilyen nagy kegyében?

Bizonyos, hogy az Ur gondviselése irányította és segítette az apostolt nemes hivatásában, melynek igyekezett is nagy buzgósággal és örömmel eleget tenni, jóllehet személyes szabadságának hiánya ebben gyakran visszatartotta. Ezenkívül a zsidók is sokszor megszorították áskálódásaikkal, akik közül sokan arra törekedtek, hogy lázadást szítsanak a fogoly ellen, aki felette jó bánásmódban részesült s akit a százados főképen azért tartott katonai őrizet alatt, hogy semmi bántódása ne legyen a gonosz szívű zsidóktól.

Pál apostol teljes erejéből igyekezett látogatóinak értésére adni, hogy — bár ő most fogoly — a palesztinai zsidók előtt a törvényházban bebizonyította, hogy soha nem volt hűtlen nemzetéhez és vallási szokásaikhoz. Tehát jogtalanul fogoly, mert ezt a római törvény előtt is igazolta. S bár nemzetsége ellen semmi vádat nem emelt, ártatlanságának teljes bizonyítására kénytelen volt a császárra appellálni (fellebbezni). Elhatározása, hogy előtte is örömmel fogja magyarázni a Messiással kapcsolatos reményük szépségét, mely egyedüli alapja összes reményünknek.

Az apostolnál különösen megfigyelhetjük, hogy milyen bölcsességgel beszélt ezek-

ról a dolgokról. Nemcsak nyugodt volt és megbocsátani tudó azokkal szemben, kik fogságát előidézték, de kijelenté, hogy még életével sem gondol, mert szenvedése az izrael reménységéért történik. Ezt hallva a főemberek, szeretettel jelentették ki, hogy örömmel fogják hallgatni az ajkáról elröppenő szavakat. Így igazolódik be ama bölcs mondás, hogy: „a szeretet szeretetet szül.”

De, amint olvassuk, némelyek mégsem fogadták el teljesen a keresztyén életre vonatkozó tanítását, hanem beteljesedett rajtuk, amit mondott a szentlélek Ézsaiás próféta által: Eredj el a nép közé és mondd ezt: Halljátok, de nem értitek meg, mert megkövérédet a szívetek“

Az Isten országáról való bizonyág.

A kitűzött napon tehát meghallgatták a zsidók az apostol előadását, ki reggeltől estvéig igyekezett meggyőzni őket a törvényből és a próféciákból, hogy Jézus a várt Messiás, ki ebben az időben gyűjti össze Ábrahám lelki magvát — országának örököseit és mikor ez a mennyei osztály teljes lesz s meg fogja dicsőíteni azt az első feltámadásban, következni fog a dicsőséges munka, mely által Ábrahám Magvában a föld minden népe megáldatik. Gal. 3: 8, 16, 29.

Kétségkívül bebizonyította az apostol, hogy a Jézust Isten tiszta életéért, hűségéért és engedelmességért támasztotta fel a halálból, aki feltámadása után nem volt többé ember, hanem megdicsőült szellemi Lény, a napnak déli fényességét felülmúló sugárzó fénnel. Magyarázta az Egyház magas hivatását és azt, hogy az erre való alkalmatosságot a testi izraelnek adatott először, hogy lelki izraellé legyenek, s csak azután a pogányoknak, miután az ehhez való jogosultságát izrael nem becsülte meg. De mert a szám teljessé kellett legyen, a próféta szavai szerint a pogányokhoz is eljutott a hívás, amint Isten megengedte azt, hogy mindenből dicsősége tündököljön elő. Kimutatta továbbá azt is, hogy e meghívás áldozatkészséget, önmehtagadást és szenvedést hoz magával azok részére, kik óhajtanak tagjai lenni a dicsőséges mennyei országnak, mely a Messiás második eljövetelekor — az igaz Egyház alvó tagjainak feltámadása idején fog megalapíttatni. Róm. 8: 28, 30, 17—19.

Bár némelyek — amint említettük, megvetették tanítását, mindazáltal ő igyekezett különösen a hívőket bizonyossá tenni a próféciák valódisága felől. Ézs. 6: 9, 10. Rámutatott, hogy Isten kezdettől fogva tudta a zsidók hitetlenségét, tudta, hogy a Messiás nem fogja őket alkalmas szívállapotban találni, és így meg fogják Őt vetni. Próféták és evangélisták összhangban bizonyítják ezt. Máté 13: 14. Mindazáltal teljes képessége szerint igyekezett előtűk az igaz-

ságot tisztán ragyogtatni s így kedveskedni nekik. Miután a legjobbat tette, amit tehetett, minden további felelősséget elhárított magáról s a hallgatókra tette azt.

De azért nem úgy gondolkozott, hogy akik siketek az evangélium hallgatására az örök győtrelemre jutnak, hanem úgy, hogy az illetők a legnagyobb áldást veszítik el — azt a csudálatos előjogot, hogy Isten örökösei és a Jézus Krisztus örökös társai legyenek a Milleniumi országban és hogy a legfontosabb munka előhaladásával részesüljenek a szentekkel az emberiség felemelésében. Megmondotta nekik, hogy méltatlanságukat vakságukat és az igazsággal szemben való hideg viselkedésük idézte elő. Ha mint érdemteleneknek is megengedett volna betekinteni az isteni dolgokba, meghallani az evangéliumi hirdetést, felelősségük is nagyobb volna, de ezzel egy-szersmind bizonyos mértékben az isteni terv is csorbát szenvedett volna.

„Némelyek hitték az apostol tanítását, mások nem“. És ez így van a jelenben is: az igazság a kutatóké és az őszinte szívűeké. Általában a hallgatók mindig kétfelé választatnak. Az ur szándéka az, hogy az igazság szava csak a tiszta szívűek osztályát érintse — azokat, akik „valóban izraeliták“, hogy ezeket elkülönítse a nem helyes szívállapotban levőktől, kik vallásos szokásaikat, az istentisztelet valamilyen formáját is csak önző szándékokból gyakorolják. Épenugy mint akkor, a jelenben is vannak sok tekintetben előkelő jellemű egyének — nemesek, szép és jóviseltek, de akadályozva vannak az igazság elfogadásában, mert szívük és minden gondolatuk ellentétben áll azzal. Mások szektákhoz ragaszkodnak, azok tanításait pártolják, és mivel azok tévedéssel vannak elegyítve, az ő nézetük is ellenkezik az igazsággal. És ismét mások törbe estek az emberektől való félelem miatt és elveszítették a legnagyobb tiszteletet, mert elveszítették a Krisztus evangéliuma iránt való hűséget: elhanyagolták az önfeláldozást — az akarat teljes feladását.

Jelenben is hasonló próbákat enged az Ur részünkre, hogy különválassa a konkolyt a búzától, a rozsdát az aranytól. Hisszük, hogy most sem cselekszik másképp. Tehát arra törekedjünk, hogy könnyölgéseink összhangban legyenek az Urral, az igazsággal, a testvérekkel — igazságszeretetünk pedig mindennekefelett való legyen. Mert az Ur egy olyan osztályra is rámutat, mely e megrostálás alkalmával ki fog hullni. Működni engedi a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak, mivel az igazságot nem vették szívükbe.“ II. Thess. 2: 10, 11.

Az apostol csaknem két évig volt római fogságban mely idő alatt gazdag alkalma nyílt prédikálni az Isten országára vonat-

kozó tényeket. Különösen arra óhajtotta rávezetni hallgatóit, hogy megértsék, miszerint a jelen időben lehet elérni azt, hogy valaki a választott sereg tagja legyen — Krisztus menyasszonya s az ezerévi uralkomban a nemzeteket oktatók és áldók között. Tanítgatta őket, hogy ezt hogyan lehet elérni? És arra, hogy mindezek a mi Urunk, a Jézus önfeláldozásával vannak kapcsolatban, hogy a Jézus váltságmunkája nélkül nincs bűnbocsánat, sem örökélet mennyben, vagy a földön, hanem csak megsemmisülés örökre. Csel. 3: 23.

E fogság után nemsokára az apostol munkálkodása is véget ért. A történelem arról tanuskodik, hogy mikor szabadságát visszakapta, a kisázsiaiabeli gyülekezeteket

látogatta meg, majd Spanyolországba utazott. Később azonban újra, mint fogoly vitetett Rómába, de már akkor nem részesült annyi kedvezményben, mint először, sőt egyideig nagyon is kellemetlen helyzete volt, szigorú börtönt szenvedett, míg végül mártír-halált halt — lefejeztetett. A történelem azt is mondja, hogy a megfeszítést csak azért kerülhette ki, mert tekintetbe vették római polgárjogait.

„Gyönyörül bár egész világ választásom:
Krisztus leszen mindörökké osztályrészem,
Előttem Ő egyedül a Szépek Szépe,
S örömet más nem szerezhet senki nékem.

Szenvedésid Veled együtt átölve,
Szegénység és kereszt utján hadd haladjak.
Engedj futni e világnak gyönyörétől
S kincseit ne lássam másnak, csak salaknak.“

A Kegyelem Királyi székének előjogai.

»Járuljunk azért bizodalommal a Kegyelemnek székihez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk az alkalmas időben való segítségre.« (Zsid. 4: 16.)

Dacára, hogy az ap. e szavai vonatkozással voltak Isten népére minden időkben, úgy különösen mégis részünkre nagy fontosságú, mert tudjuk, hogy épen jelenleg élünk amagonyos napokban, mely említve van az Efészusbeliekhez írott levélben, továbbá tudjuk, hogy e napok elérkeztek és csak olyanok, kik felöltötték Isten minden fegyverzetét, lesznek képesek ellene állani a Sátán támadásainak. Az apostol Isten gyermekeihez intézett figyelmeztetése, hogy Isten minden fegyverzetével lássák el magukat, szükségét tételezi fel e felszerelésnek úgy mint nehézséget, ellene állani a támadásoknak, melyekkel napjainkban számolnunk kell és a mellyel szemben csak kevesen lesznek képesek megállni. A figyelmeztetés nemcsak a hit pajzsának vételét ajánlja, hanem az igazság mellvasának az evangélium sarujának, az idvesség sisakjának és a lelki fegyver (kard) Isten ígéjének felvételét is, hogy derekainkat béővedezzük igazmondással. Azt mondja, hogy e segélyeszközökre mind szükségünk van, ha ellenálló képességgel akarunk birni, amelyet fel kell mutatnunk e gonosz napon.

Milyen kevesen látszanak tudni e fegyvernek fontosságát, melyet Isten ajánlott! E nehézség oka az, hogy nem ismerik fel azon időt a melyben most élünk és nem eléggé vigyázók és szorgalmasak megvizsgálni az írást és általa felfegyverkezni a mindenható Isten nagy, napjának viadalára.

De bármi is érje a komoly kereszttyént, vigyázzon mindig, hogy az Ur és szíve között mindig állandó kapocs tartassék fenn. Isten az ő ízenetében a bibliában

előre tudtunkra adta tanításait, ígéreteit. Pál apostol mondja, hogy ezen felfegyverkezés hasznunkra lesz, hogy tökéletes legyen az Isten embere minden jó munkára elkészítetett. Isten szavát becsülve tudatában vagyunk érdemtelenységünknek, semmiségünknek és tökéletlenségünknek. De mindezek dacára bátorít Urunk, hogy bizalommal járulhatunk a kegyelemszékihez, hogy kegyelmet, irgalmat és bűneinknek bocsánatát nyerjük és alkalmas időben segítséget.

Az ígért bocsánat nem az eredeti bűnre vonatkozik, mert mint elítélt bűnösöknek ez már meg lett bocsátva mikor az Urhoz jöttünk, és magunkat néki átadtuk; tehát nem szükség, hogy erről mindennap megemlékezzünk. De mivel akaratomat az Urnak adtuk és a keskeny útra léptünk, tudnunk kellene, hogy miben áll értelmes szolgálattunk. (Róm. 12: 1.) Nékünk szükségünk van minden részünkre jónak látott gondoskodására. Napi ballépéseinkért mindennap bocsánat szükséges. A ki jó keresztes vitéze szeretne lenni az Urnak, szoros összeköttetésben kell maradjon főszállásadójával. Ez előjognak azáltal lehet részesévé, hogy naponta a kegyelem királyi széke elé járul.

Ha azon előjogot, hogy Krisztushoz közeledhetünk összehasonlítsuk földi uralkodók által tartott kihallgatásokkal, akkor meglátjuk, hogy ez előjogban velünk szemben az isteni kegyelem nyilvánul meg. Földi uralkodónál a királyi szék tekintélye nehezé teszi a hozzá közeledést. Mert ott szükséges némely külső formák, udvari szabályok beteljesítése és ezenkívül szükséges még a bevezetés. Ha egy király valakihez kegyelmes, akkor részesíthet valakit kihallgatásban. De a mi Istenünk a nagy világegyetem hatalmas teremője kegyelmes adományozni minden egyes gyermekének azon előjogot, hogy imában elébe járulhat, — minden szük-

ségleteiért és nehézségeiért, — kiszentlélektől fogantatott és Őt „Atyjának“ nevezheti. Milyen fenséges kegyelem!

Isten minden gyermeke mielőtt a kegyelem széke elé járul meg kellene ismerje, hogy az Ur mily dolgokat helyesel, és adhat vagy nem adhat meg. Isten gyermekének iparkodnia kellene megismerni Isten akaratát és ügyeit a szerint intézni. Az ap. azon álláspontból kiindulva, hogy szívünk teljesen az Urnak van adva, írja le a keresztes harcost, ki felöltözte vagy felölti Isten minden fegyverzetét és a ki a legmagasabb élet nyerésére igyekszik. Minden fegyvernem mellett szüksége van gyakorolni és igénybe venni az ima előjogát. (Eféz. 6: 18.)

A fent említett írási helyen mondva van, hogy „minden kéréssel és könyörgéssel könyörögvén mindenkor a Szent Lélek által.“ Sulyt kell fektetnünk a Lélek szóra, mert ezzel elletében vannak imák, melyek nem „Lélekből“ származnak, hanem pusztán csak formáját képezik. A pogányok is tartanak némely formális imákat. Például a kinaiaknál divatos egy kerék, melyre bizonyos imák vannak felírva, melyről az a véleményük, hogy azt minél többet forgatják, annál több ima száll fel Istenükhöz. Ezek pusztán csak üres hiába valóságok. És a kinaiak nem ismerik az igaz Istent. Mások is közelednek az igaz Istenhez, de csak üres beszédek által, nem tudva mit akarnak vagy mi a legjobb részükre, mi az Isten akarat. Némely keresztyén könyvbe nyomtatott imát olvas, mely nem saját lelkének érzelmét képviseli és a melyet legtöbbször csak úgy felületesen hoznak az Ur elé.

Az emberek mindazon törekvése, hogy imában közeledjenek Istenhez arra enged következtetni, hogy érzik az Isteni segítség szükségességét. De Istenhez nem lehet csak forma szerint közeledni, mert Ő nem engedi, hogy vele csufolkodjanak. Ha egy földi uralkodóhoz úgy felületesen igyekeznénk közeledni, átlátná szándékunkat és vissza utasítana bennünket. Azért ha Istenhez pusztán csak ajakkal közeledünk, nem hallgatja meg imánkat. Ezenkívül meg kell gondoljuk, hogy Istennél csak azok imája elfogadható, kik szövetségre léptek vele Jézus Krisztus által. Mert nincsen más út melyen jogunk volna a mindenhatóhoz közeledni és őt „Atyánknak“ nevezni.

Az idézet szavai: „Minden kéréssel és könyörgéssel könyörögvén — Lélekben“ mondja, hogy bármilyen legyen is rá az alkalom minden imában komoly lélekkel legyünk. Nékünk mindig „lélekben“ kell imádkoznunk meg gondolva, hogy mit cse-

lekszünk, mert máskülönben imánk Isten előtt el nem fogadható. A „könyörgésnek“ komoly kíváncságnak kell lennie. Ha imádkozunk, legyünk „vigyázzók állhatatossággal“ és ne lankadjunk meg, ha könyörgésünk látszat szerint nem talál azonnal meghallgatásra. Ne kérjünk olyan dolgokat, melyekről Isten szava szerint nem tételizhetjük fel, hogy összhangban volnának Urunk akaratával, hanem kérjünk olyan dolgokat melyekről hisszük, hogy megfelelnek akaratának és kívánjuk is valóban azt a miért imádkozunk. Azután várjuk imánk beteljesítését, hogy midőn jön, készek legyünk az áldás fogadására. Mennyei Atyánk, mielőtt kérnök, tudja már mire van szükségünk. (Mát. 6: 32. 8.)

Az ima célja az, hogy nekünk hasznot hozzon és olyan lelki állapotba helyezzen, melyben a szív kész fogadni Atyánk áldását. Isten drágalátos áldásait nem adja azoknak, akik azt nem becsülik. Ha Ő minket áldásaiban részesít úgy elvárja, hogy szívünk legyen olyan állapotban, a melyben becsülni fogjuk ez áldásokat és gyümölcsöt fogunk teremni. Az ő akaratának mindig alá kell legyünk vetve. Tudjuk, hogy mennyei Atyánk nem csak szükségleteinket ismeri teljesen, hanem várja, hogy leggazdagabb adományban részesítse gyermekeit, mielőtt arra elkészítettnek. Azért sohase lépünk eleje fontosság nélkül ismétlésekkel.

Mialatt a világ pusztán csak eledelért ruháért és időleges áldásokért imádkozik mi mint Isten gyermekei neki kellene adjuk akaratunkat és Mesterünk imája szerint kellene imádkoznunk: „Mi Atyánk ki vagy a mennyben, szenteltessék meg a te neved jöjjön el országod és legyen meg a te akaratod.“ Azután: „Add meg nekünk mindennapi kenyerünket ma“ legyen az kevés vagy sok anélkül, hogy eleje rajzoló az eledel nemét, hanem köszönettel véve mit jónak lát szükségletünkre. E dolgokat mind az Urra bízunk. Különösen lelki kenyérért imádkozunk. Imánknak a lélek irányítása szerint kellene irányulnia és nem a test kíváncsai szerint. Csak futólag imádkozunk földi dolgokért, mivel testünket Istennek szenteltük. Mivel a test meg fog halni, mivel áldozat gyanánt lett elfogadva, igyekezzünk e testet, melyet az Urnak adtunk elég sokáig fentartani szellemi fejlődésünk, megpróbáltatásunk és valamilyen ránk bízott munka elvégzése végett. Szintugy örömmel és készséggel adjuk oda, mielőtt kész az Ur lezárni áldozatunkat. Jelenleg azt csak mint az Ujteremtés eszközt bírjuk.

Cim: Szűcs Lajos Körösszegapáti, 226. h. szám. U. p. Körösszakál, Biharmegye.

Megjelenik minden hónap 1-én. — Ára: 1918. január 1-től 4 K 80 fill. — Egyes szám ára 40 fill.

Nyomatott Sonnenfeld Adolf részvénytársaság grafikai műintézetében Nagyvárad, Szilágyi Dezső-utca 6. szám